

B I U L E T Y N

Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 7 marca 1951 r.

Nr 5

Poz 43-59

T R E Ś Ć

UCHWAŁY KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO:

- Poz. 43 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie uruchomienia seryjnej produkcji maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego.
- Poz. 44 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie racjonalizacji oświetlenia w zakładach przemysłowych.
- Poz. 45 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie stosowania prądów wysokiej częstotliwości do ogrzewania w procesach technologicznych.
- Poz. 46 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie wprowadzenia i stosowania elektrolitycznego polerowania metali.
- Poz. 47 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie zaopatrzenia przemysłu metalowo-przetwórczego i precyzyjnego w kontrolne płytki wzorcowe do pomiarów długości i kąta oraz w sprawie gospodarki tymi przyrządami.
- Poz. 48 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie stosowania wapna pokarbidowego w budownictwie.
- Poz. 49 — z dnia 5.2.1951 r. w sprawie zapewnienia racjonalnego rozwoju filmu instruktarzowo - szkoleniowego dla potrzeb życia gospodarczego.

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 50 — z dnia 6.2.1951 r. w sprawie powołania Komisji oceny szkiców i scenariuszy filmów instruktarzowo-szkoleniowych.
- Poz. 51 — z dnia 8.2.1951 r. w sprawie rozdziału, odbywania i finansowania praktyk zawodowych studentów i uczniów w roku 1951.
- Poz. 52 — z dnia 12.2.1951 r. w sprawie opracowania uproszczonych cenników kosztorysowych.

- Poz. 53 — z dnia 15.2.1951 r. w sprawie zmiany ogólnych warunków dostawy artykułów chemicznych.
- Poz. 54 — z dnia 19.2.1951 r. w sprawie udzielania urlopów na dokończenie nauk i pomocy w nauce pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej, uczniom korespondencyjnych średnich szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz studentom wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 55 — z dnia 13.2.1951 r. w sprawie wynagradzania pracowni w „Międzynarodowym Dniu Kobiet”.
- Poz. 56 — z dnia 25.1.1951 r. w sprawie ustalenia trwałych podstaw akcji letnich wczasów dziecięcych.
- Poz. 57 — z dnia 27.1.1951 r. w sprawie regulowania należności za pobyt dzieci pracowników w domach wczasów dziecięcych (domach turnusowych).
- Poz. 58 — z dnia 30.1.1951 r. w sprawie zaprzestania rozdawnictwa paczek w stacjach opieki nad matką i dzieckiem.
- Poz. 59 — z dnia 8.2.1951 r. w sprawie urzędowego nadzoru i dozoru urządzeń technicznych.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

o sprostowaniu błędów w zarządzeniu w sprawie wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy i korektorów, wykonywane przy opracowaniu wydawnictw informacyjno - gospodarczych.

SPROSTOWANIE.

43.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie uruchomienia seryjnej produkcji maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwała się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości, każdy w swym zakresie działania, uruchomią zgodnie z przepisami § 2 seryjną produkcję maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego.

§ 2. Ustala się następujące typy maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego oraz terminy opracowania dokumentacji technicznej, wykonania prototypów i rozpoczęcia seryjnej produkcji:

1) w resorcie Ministra Przemysłu Ciężkiego:

- a) wózki transportowe niskiego podnoszenia (według Leastera) o udźwigu 1 t: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 grudnia 1951 r.; prototyp wykona Dyrekcja Zakładów Produkcyjnych (DZP) — Polskich Kolei Państwowych w Warszawie do dnia 30 czerwca 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez DZP — Polskich Kolei Państwowych nastąpi w 1952 r.; dla zaspokojenia pierwszych potrzeb przemysłu należy sprowadzić z zagranicy wózki podnośne widłowe wysokiego i niskiego podnoszenia;
- b) podnośniki wózkowe ręczne o udźwigu 0,5 t i 1 t: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 grudnia 1951 r.; prototyp wykona DZP — Polskich Kolei Państwowych do dnia 30 kwietnia 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez DZP — Polskich Kolei Państwowych nastąpi do dnia 30 czerwca 1952 r.;
- c) dźwigi wychylne na samochodach ciężarowych „Star 20” do 2 t: prototyp na podstawie opracowanej już dokumentacji technicznej wykona Instytut Konstrukcji

- Mechanicznych do dnia 31 marca 1951 r.; rozpoczęcie produkcji przez jednostki nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości nastąpi do dnia 30 listopada 1951 r.;
- d) suwnica do przeładunku kontenerów z napędem mechanicznym i ręcznym o udźwigu do 3 t: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 30 czerwca 1951 r.; prototyp wykona DZP — Polskich Kolei Państwowych do dnia 31 grudnia 1951 r.; rozpoczęcie produkcji przez DZP — Polskich Kolei Państwowych nastąpi do dnia 30 czerwca 1952 r.;
- e) lekkie przenośniki terenowe do dźwyc o napędzie mechanicznym do ładowania w lesie na przyczepy i wozy: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 30 czerwca 1951 r.; prototyp wykonają zakłady mechaniczne Ministerstwa Leśnictwa we Wrocławiu do dnia 31 grudnia 1951 r. rozpoczęcie produkcji przez wymienione zakłady nastąpi do dnia 31 sierpnia 1952 r.;
- f) ciężkie przenośniki stacyjne do ładowania dźwyc na platformy kolejowe: prototyp na podstawie dokumentacji technicznej, już opracowanej przez Instytut Konstrukcji Mechanicznych, wykonają zakłady mechaniczne Ministerstwa Leśnictwa we Wrocławiu do dnia 30 czerwca 1951 r.; rozpoczęcie produkcji przez wymienione zakłady nastąpi do dnia 31 grudnia 1951 r.;
- g) zrywkowe wciągarki 3-bębnowe z silnikiem spalinywym o sile na haku 5 t: dokumentację techniczną opracuje w porozumieniu z Instytutem Badawczym Leśnictwa (IBL) Biuro Projektów Leśnictwa do dnia 31 października 1951 r.; prototyp wykonają zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości do dnia 31 maja 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości nastąpi do dnia 30 listopada 1952 r.;
- przenośne kolejki linowe górskie zostaną sprowadzone z zagranicy;
- h) dźwigniki 1) zębatkowe korbowe 3 t i 5 t, 2) zębatkowe dźwigniowe 5 t, 3) śrubowe 5 t i 10 t oraz 4) samochodowe śrubowe 1 t: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 sierpnia 1951 r.; prototypy wykonają stopniowo zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości do dnia 29 lutego 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości nastąpi stopniowo do dnia 31 sierpnia 1952 r.;
- i) żurawie samojezdne na ogumionych kołach z krajowym silnikiem spalinywym o udźwigu 2,5 t przy zmiennym wysięgu max. 4 m: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych w porozumieniu z Instytutem Motoryzacji do dnia 31 grudnia 1951 r.; prototyp wykonają zakłady doświadczalne Centralnego Biura Konstrukcyjnego Nr 5 do dnia 31 grudnia 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego nastąpi do dnia 31 października 1953 r.;
- j) ciągniki „Ursus 45“, przystosowane do potrzeb leśnictwa: dokumentację techniczną wciągarki opracował już Instytut Motoryzacyjny; dokumentację techniczną sprężarki i kabiny kierowcy opracuje Centralne Biuro Konstrukcyjne Nr 5 do dnia 31 lipca 1951 r.; prototyp wykona Centralne Biuro Konstrukcyjne do dnia 31 grudnia 1951 r.; rozpoczęcie produkcji przez zakłady nadzorowane przez Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego nastąpi do dnia 30 października 1952 r.;
- 2) w jednostkach organizacyjnych podległych Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości:
- a) wózki podnośne ręczne o nośności 0,5 t i 1 t: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 grudnia 1951 r.; prototyp wykonają zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości do dnia 29 lutego 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez zakłady podległe Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości nastąpi do dnia 31 maja 1952 r.;
- b) lekkie żurawie okienne o udźwigu 150 kg: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 października 1951 r.; prototyp wykonają zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości do dnia 31 marca 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez zakłady podległe Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości nastąpi do dnia 30 czerwca 1952 r.;
- c) platformy do wózków podnośnych: dokumentację techniczną opracuje Instytut Konstrukcji Mechanicznych do dnia 31 grudnia 1951 r.; prototyp wykonają zakłady nadzorowane przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości do dnia 30 kwietnia 1952 r.; rozpoczęcie produkcji przez zakłady podległe Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości nastąpi do dnia 31 października 1952 r.

§ 3. 1. W celu ustalenia ilości poszczególnych maszyn i urządzeń, wymienionych w § 2, oraz ilości surowców i materiałów, potrzebnych do uruchomienia ich seryjnej produkcji, Ministrowie: Przemysłu Lekkiego, Górnictwa, Leśnictwa, Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Komunikacji, Poczty i Telegrafów, Żeglugi, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Gospodarki Komunalnej sporządzą i uzgodnią z Głównym Instytutem Mechaniki i Głównym Instytutem Pracy na podstawie wyników ankiety Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 6 października 1949 r. w sprawie transportu wewnątrzzakładowego sprecyzowane co do charakterystyki zapotrzebowania na maszyny i urządzenia do transportu wewnątrzzakładowego na okres Planu 6-letniego i prześlą te zapotrzebowania w terminie do 15 stycznia 1951 r. do Ministra Przemysłu Ciężkiego lub do Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości, w zależności od rodzaju produkcji.

2. Na podstawie zapotrzebowań, o których mowa w ust. 1, oraz na podstawie zapotrzebowań dotyczących podległych sobie resortów Minister Przemysłu Ciężkiego i Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości przeanalizują i sporządzą ogólne zapotrzebowania oraz przedstawią je Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminie do dnia 15 lutego 1951 r.

§ 4. 1. W terminie 14 dni od daty niniejszej uchwały Minister Przemysłu Ciężkiego wyda właściwym organom polecenie natychmiastowego rozpoczęcia prac przygotowawczych, związanych z rozpoczęciem produkcji seryjnej maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego. Prace te powinny być zakończone w takim czasie, aby można było dotrzymać terminów rozpoczęcia produkcji tych maszyn i urządzeń.

2. Prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, obejmują opracowanie wytycznych do konstrukcji, opracowanie dokumentacji technicznej, wykonanie prototypów, wypróbowanie praktyczne prototypów i zatwierdzenie prototypów.

§ 5. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego ustali w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego

zapotrzebowanie na wzorcowe wózki podnośne oraz wystąpi z wnioskiem do Ministerstwa Handlu Zagranicznego o sprowadzenie z zagranicy wózków podnośnych.

§ 6. Ministerstwo Handlu Zagranicznego zbada możliwość importu w 1951 r. i 1952 r. przenośnych kolejek linyowych.

§ 7. Minister Leśnictwa zarządzi w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego praktyczne wypróbowanie prototypów maszyn i urządzeń, wymienionych w § 2 ust. 1, pkt y e), f), g) oraz dopilnuje zakończenia tych prób przynajmniej na 2 miesiące przed terminami rozpoczęcia seryjnej produkcji tych maszyn i urządzeń.

§ 8. 1. Minister Przemysłu Ciężkiego i Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości, każdy w swoim zakresie działania, zarządzą niezwłocznie po zakończeniu prac przygotowawczych, wymienionych w § 4, opracowanie planów seryjnej produkcji poszczególnych maszyn i urządzeń na okres Planu 6-letniego wraz z harmonogramami oraz zapewnią potrzebne środki finansowe.

2. W planach tych należy uwzględnić konieczność rozwinięcia rozpoczętej już produkcji wciągników elektrycznych i wciągników ręcznych do granic pokrycia zapotrzebowania.

3. Po wykonaniu zadań, wymienionych w ust. 1, oraz po uzgodnieniu ich z zainteresowanymi ministrami, Minister Przemysłu Ciężkiego i Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości zarządzą uruchomienie seryjnej produkcji maszyn i urządzeń do transportu wewnątrzzakładowego. Przy seryjnej produkcji należy wykorzystać przede wszystkim możliwości produkcyjne zakładów pracy, podległych Ministrowi Komunikacji, po porozumieniu się w tej sprawie Ministra Przemysłu Ciężkiego i Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości z Ministrem Komunikacji.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szvir

44.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie racjonalizacji oświetlenia w zakładach przemysłowych.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwa'a się, co następuje:

§ 1. 1. Ministrowie: Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Komunikacji, Górnictwa, Leśnictwa, Żegluga, Handlu Wewnętrznego oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości przystąpią do przeprowadzenia racjonalizacji oświetlenia w ramach Planu 6-letniego w podległych im zakładach przemysłowych w terminach i w sposób podany w niniejszej uchwale.

2. Racjonalizację należy przeprowadzać stopniowo, uwzględniając w pierwszej kolejności zakłady przemysłowe, w których korzyści z poprawy warunków oświetleniowych będą największe pod względem wydajności, jakości produkcji, podniesienia stopnia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz oszczędności energii elektrycznej.

§ 2. Minister Przemysłu Ciężkiego:

1) rozszerzy działalność Głównego Instytutu Elektrotechniki tak, aby Instytut ten mógł podjąć w terminie do dnia 30 kwietnia 1951 r. wszelkie prace naukowo-techniczne, związane z akcją racjonalizacji oświetlenia w zakładach przemysłowych w Planie 6-letnim;

2) poleci Głównemu Instytutowi Elektrotechniki podjęcie współpracy z Centralnym Instytutem Ochrony Pracy, Polskim Komitetem Oświateniowym i Polskim Komitetem Normalizacyjnym w sprawach dotyczących racjonalizacji oświetlenia przemysłowego;

3) zleci Głównemu Instytutowi Elektrotechniki wprowadzenie do planu prac stałych w okresie Planu 6-letniego, prac naukowo - badawczych związanych z racjonalizacją oświetlenia przemysłowego, a w szczególności obejmujących:

a) badanie wpływu oświetlenia na wydajność oraz jakość produkcji w poszczególnych gałęziach przemysłu, z uwzględnieniem bezpieczeństwa i higieny pracy,

b) badanie źródeł światła i opraw oświetleniowych z punktu widzenia ich celowości i sprawności,

c) doradztwo w planowaniu jakościowym sprzętu i urządzeń oświetleniowych,

d) opiniowanie i poradnictwo oraz ekspertyzy w ważniejszych i trudniejszych zagadnieniach związanych z akcją racjonalizacji oświetlenia przemysłowego.

§ 3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządzi opracowanie projektu instrukcji w sprawie racjonalizacji oświetlenia w zakładach przemysłowych w okresie Planu 6-letniego. Projekt instrukcji, po uzgodnieniu go z zainteresowanymi ministerstwami, powinien być przedstawiony Komitetowi Postępu Technicznego w terminie do dnia 1 maja 1951 r. Instrukcja powinna określać zasady przeprowadzania racjonalizacji oświetlenia, ze szczególnym uwzględnieniem:

1) najodpowiedniejszych systemów oświetlenia, rodzajów i źródeł światła (żarówki, lampy fluoryzujące rtęciowe, sodowe itp.) dla poszczególnych przemysłów oraz stanowisk pracy, odpowiednio do charakteru wykonywanych czynności,

2) ogólnych zasad rozmieszczenia źródeł światła w miejscach pracy,

3) szczegółowych norm jasności oświetlenia dla stanowisk pracy, odpowiednio do potrzeb procesów technologicznych,

4) możliwości produkcyjnej krajowego przemysłu elektrotechnicznego,

5) wskazówek dotyczących użytkowania i utrzymywania urządzeń oświetleniowych,

6) zasad ustalania kolejności przeprowadzania racjonalizacji oświetlenia w poszczególnych gałęziach przemysłu, zakładach i stanowiskach pracy.

§ 4. Ministrowie wymienieni w § 1 oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości zarządzą na zasadzie instrukcji, o której mowa w § 3, wykonanie w podległych im zakładach przemysłowych następujących zadań:

1) przeprowadzenie w terminie do dnia 1 lipca 1951 r. kontroli istniejącego stanu oświetlenia,

2) przedstawienie właściwym ministerstwom i Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości w terminie do dnia 1 sierpnia 1951 r. zapotrzebowania na sprzęt i urządzenia oświetleniowe w okresie Planu 6-letniego.

§ 5. Ministrowie wymienieni w § 1 oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości sporządzą na podstawie zapotrzebowań, o których mowa w § 4, globalne zapotrzebowanie na sprzęt i urządzenia oświetleniowe dla podległych im zakładów pracy i prześlą te zapotrzebowania w terminie do dnia 1 października 1951 r. Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

§ 6. Minister Przemysłu Ciężkiego w oparciu o globalne zapotrzebowania, o których mowa w § 5, ustali w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i Prezsem Cen-

tralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości w terminie do dnia 1 grudnia 1951 r. wysokość pokrycia potrzeb na sprzęt i urządzenia oświetleniowe dla poszczególnych ministerstw i Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości z podziałem na poszczególne lata Planu 6-letniego oraz włączy zapotrzebowania na sprzęt i urządzenia oświetleniowe do swych planów produkcji w ramach Planu 6-letniego.

§ 7. Zainteresowani ministrowie oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości, każdy w swym zakresie działania, w terminie do dnia 1 lutego 1952 r. na podstawie ustalonego przez Ministra Przemysłu Ciężkiego przydziału sprzętu i urządzeń oświetleniowych, o którym mowa w § 6:

- 1) wytypują działy przemysłu, w których racjonalizacja oświetlenia będzie przeprowadzona w okresie Planu 6-letniego;
- 2) ustalą kolejność przeprowadzenia racjonalizacji oświetlenia przez poszczególne działy przemysłowe;
- 3) przedstawią do zatwierdzenia Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ogólne plany przeprowadzania racjonalizacji oświetlenia w okresie Planu 6-letniego wraz z harmonogramami i projektami finansowymi.

§ 8. Po zatwierdzeniu planów, o których mowa w § 7, zainteresowanej ministrowie oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości zarządzają opracowanie projektów inwestycyjnych, zapewnią potrzebne środki finansowe i dopilnują przeprowadzenia racjonalizacji oświetlenia zgodnie z planem, zatwierdzonym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 9. Zainteresowani ministrowie oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości zarządzają niezależnie od zadań, przewidzianych w § 7, aby zakłady przemysłowe przystąpiły w miarę możliwości do przeprowadzania racjonalizacji oświetlenia już w miesiącu kwietniu 1951 r.

§ 10. Ministrowie wymienieni w § 1 oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości składać będą Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego półroczne sprawozdania z przebiegu racjonalizacji oświetlenia w podległych im zakładach przemysłowych. Sprawozdanie za pierwsze półrocze 1951 r. należy złożyć do dnia 30 lipca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

45.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie stosowania prądów wysokiej częstotliwości do ogrzewania w procesach technologicznych.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwała się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego:

- 1) zorganizuje do dnia 15 marca 1951 r. w podległych sobie instytutach naukowo - badawczych placówki do badania zagadnień dotyczących stosowania prądów wysokiej częstotliwości, w szczególności do grzejnictwa indukcyjnego i pojemnościowego dla celów przemysłowych;
- 2) powierzy jednej z placówek, wymienionych w p. 1), koordynację i pieczę nad całością prac badawczych związanych ze stosowaniem prądów wysokiej częstotliwości;

3) zleci podległym sobie jednostkom wytypowanie w terminie do dnia 30 kwietnia 1951 r. procesów produkcyjnych, w których należy stosować prądy wysokiej częstotliwości;

4) zleci podległym sobie jednostkom ustalenie możliwie najmniejszej ilości typowych urządzeń, pozwalających na zastosowanie w jak najliczniejszych przypadkach prądów wysokiej częstotliwości;

5) ustalą plan wprowadzenia do procesów technologicznych metod ogrzewania prądami wysokiej częstotliwości;

6) ustalą wstępne orientacyjne zapotrzebowanie na urządzenie do wytwarzania prądu wysokiej częstotliwości oraz na potrzebne wyposażenie do poszczególnych wytypowanych procesów technologicznych w latach 1951 — 1955, jak również przewidzi na ten cel odpowiednie środki finansowe;

7) zapewni przeprowadzenie opracowania rysunków konstrukcyjnych wytypowanych do produkcji w Polsce urządzeń do wytwarzania i stosowania prądów wysokiej częstotliwości;

8) zapewni wykonanie prototypów tych urządzeń;

9) przeprowadzi próby dotyczące możliwości produkowania tych urządzeń.

§ 2. Ministrowie: Przemysłu Lekkiego, Górnictwa, Przemysłu Rolnego, Leśnictwa oraz Komunikacji zapewnią przeprowadzenie badań nad zastosowaniem metod ogrzewania prądami wysokiej częstotliwości w wytypowanych procesach technologicznych w podległych sobie zakładach przemysłowych oraz zapewnią opracowanie odpowiednich wniosków, opartych na wynikach przeprowadzonych badań.

§ 3. Minister Handlu Zagranicznego zapewni w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami dostarczenie z państw demokracji ludowej urządzeń laboratoryjnych do przeprowadzenia koniecznych badań oraz urządzeń przemysłowych niezbędnych do wprowadzenia do produkcji przemysłowych w latach 1951 — 1955 zgodnie z uchwałami Komitetu Postępu Technicznego w tej sprawie.

§ 4. Dla zapewnienia szybkiej realizacji niniejszej uchwały Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami:

- 1) zapewni koordynację prac, o których mowa w § 1;
- 2) opracuje wnioski w sprawie finansowania potrzebnych prac;
- 3) przeprowadzi szczegółową analizę wyników badań i przedłoży Komitetowi Postępu Technicznego do dnia 31 grudnia 1951 r. wnioski w sprawie przemysłowego stosowania prądów wysokiej częstotliwości oraz plan wprowadzenia tych metod do przemysłu wraz z planami finansowo - inwestycyjnymi, niezbędnymi do realizacji planu.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

46.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie wprowadzenia i stosowania elektrolitycznego polerowania metali.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwała się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego zleci Głównemu Instytutowi Mechaniki opracowanie do dnia 30 kwietnia 1951 r. zasad techniki elektrolitycznego polerowania metali w wiel-

koseryjnej i masowej produkcji przemysłowej oraz ustalenie typowych urządzeń możliwych do wykonania w kraju oraz importowanych z zagranicy.

§ 2. Ministrowie, zainteresowani w stosowaniu elektrolitycznego polerowania, polecają podległym jednostkom przeanalizowanie na podstawie opracowanych przez właściwy instytut zasad, o których mowa w § 1, możliwości zastosowania w zakładach przemysłowych i zorganizowania w nich urządzeń do elektrolitycznego polerowania w produkcji masowej i wielkoseryjnej, jak również do potrzeb laboratoryjnych (biorąc pod uwagę możliwości wykorzystania posiadanych urządzeń galwanotechnicznych) oraz ustalać do dnia 30 czerwca 1951 r. orientacyjne zapotrzebowanie na urządzenia i składniki chemiczne w latach 1951 — 1955, przewidując na ten cel odpowiednie środki finansowe.

§ 3. Minister Przemysłu Ciężkiego:

- 1) w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami ustali na podstawie zestawień, o których mowa w § 2, wielkości i rodzaje urządzeń do produkcji w Polsce oraz określi aparaturę, urządzenia i chemikalia, które należy importować;
- 2) przedstawi do dnia 15 października 1951 r. Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zatwierdzenia zestawienie potrzebnych urządzeń i chemikaliów wraz ze szczegółowym projektem masowego, elektrolitycznego polerowania;
- 3) zleci opracowanie do dnia 31 grudnia 1951 r. dokumentacji technicznej na urządzenia typowe do elektrolitycznego polerowania;
- 4) zarządzi wykonanie do dnia 15 października 1951 r. prototypów urządzeń, wymienionych w p. 2), a dla generatorów i urządzeń prądu w pierwszej połowie 1952 r.;
- 5) zleci opracowanie do dnia 15 października 1951 r. szczegółowej instrukcji o elektrolitycznym polerowaniu metali, zawierającej opisy procesu technologicznego dla poszczególnych metali i stopów oraz skład chemiczny elektrolitów i sposób ich przygotowania;
- 6) zarządzi zorganizowanie odpowiednich kursów dla przeszkolenia personelu nadzorującego i obsługującego urządzenia dla elektrolitycznego polerowania.

§ 4. Minister Handlu Zagranicznego zapewni na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego dostarczenie ze Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich lub państw demokracji ludowej:

- 1) uzupełniających urządzeń laboratoryjnych, niezbędnych dla terminowego wykonania prac, określonych w § 1,
- 2) agregatów i składników chemicznych, niezbędnych dla uruchomienia prototypów, określonych w § 3 p. 4).

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

47.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

W sprawie zaopatrzenia przemysłu metalowo-przetwórczego i precyzyjnego w kontrolne płytki wzorcowe do pomiarów długości i kąta oraz w sprawie gospodarki tymi przyrządami.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwała się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zorganizuje i zapewni zaopatrzenie podległych im zakładów w komplety płytek wzorcowych podstawowych i podporządkowanych (użytkowych) do pomiarów długości i kąta.

§ 2. 1. Płytki wzorcowe podstawowe zgodnie z zaleceniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 28 października 1949 roku znak GS/1602/49/15 w sprawie utworzenia laboratoriów pomiarowych w fabrykach przemysłu metalowego i elektrotechnicznego oraz zgodnie z przepisami i instrukcjami Głównego Urzędu Miar, ogłoszonymi w „Przepisach Obowiązujących w Miernictwie (POM)“:

1) poz. 3,162/1 z dnia 17.4.1950 r. Przepisy o płytkach wzorcowych,

2) poz. 6,374/1 z dnia 8.8.1950 r. Instrukcja o sporządzaniu planu sprawdzeń,

podlegają kontroli okresowej, wykonywanej przez Główny Urząd Miar w terminach ustalonych przez powyższą instytucję.

2. Komplety płytek podstawowych nie posiadające świadectwa uwierzytelnienia, wystawionego przez Główny Urząd Miar lub posiadające świadectwo, którego termin ważności upłynął, nie mogą być traktowane w zakładach produkcyjnych jako podstawowa miara długości i kąta.

3. Płytki wzorcowe, objęte kontrolą okresową zgodnie z zaleceniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz przepisami i instrukcjami Głównego Urzędu Miar, o których mowa w ust. 1, podlegają obowiązkowej kontroli okresowej, wykonywanej przez organa kontrolne, podległe właściwemu ministerstwu, według planu sprawdzeń, ustalonego przez zainteresowany zakład.

4. Plany sprawdzeń muszą być zatwierdzone przez organa kontroli technicznej właściwych ministerstw, wyznaczone i ukonstytuowane zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12.5.1950 r. w sprawie jakości produkcji (Monitor Polski nr A-65, poz. 765).

5. Metody stosowane przy sprawdzaniu płytek wzorcowych podporządkowanych organom kontrolnym właściwych ministerstw oraz warunki sprawdzania powinny odpowiadać przepisom instrukcji Głównego Urzędu Miar o sprawdzaniu płytek wzorcowych POM poz. 5,162/1 z dnia 9.5.1950 r.

6. Organa kontrolne, po sprawdzeniu we własnym zakresie płytek podporządkowanych, wystawiają świadectwa kontroli (orzeczenia pomiarowe, potwierdzenia sprawdzania, świadectwa sprawdzania lub tp.), które powinny wykazywać odchylenia wymiarów płytek w stosunku do wymiarów nominalnych, numer inwentarza kompletu, wytwórnę, ilość płytek, klasę dokładności i okres ważności dokumentu.

7. Płytki wzorcowe podporządkowane, nie posiadające świadectwa kontroli wydanego przez odpowiedni organ kontrolny lub posiadające świadectwo, którego termin ważności upłynął, nie mogą być używane do czynności kontrolnych.

8. Organem rozstrzygającym kwestie sporne, dotyczące klas oraz wielkości i rodzajów kompletów płytek wzorcowych, jest Główny Urząd Miar.

9. Za stan użytkowy płytek wzorcowych podstawowych oraz sposób ich przechowywania i wykorzystania są osobście odpowiedzialni dyrektorzy zakładów i kierownicy działów kontroli technicznej.

§ 3. 1. Właściwi ministrowie ustalać ilościowy posiadanych w swoich resortach płytek wzorcowych (podstawowych i podporządkowanych) według klas i rodzajów kompletów, z podaniem firm i przesyłać wykazy Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do dnia 31 stycznia 1951 r.

2. Właściwi ministrowie ustalą do dnia 31 marca 1951 r. zapotrzebowania na 1951 r. podległych im zakładów w płytki wzorcowe podstawowe i podporządkowane. Na dalsze lata Planu 6-letniego ustalą odpowiednie roczne zapotrzebowania z tym, że zapotrzebowania roczne, dotyczące płytek podstawowych, winny być opracowane do dnia 30 kwietnia 1951 r., a dotyczące płytek podporządkowanych — do dnia 30 czerwca 1951 r.

3. Zapotrzebowania powinny obejmować zgodnie z normami PN od M-53101 do M-53107 dokładną specyfikację płytek wzorcowych według rodzajów klas i wielkości kompletów, jak również przyborów pomocniczych do płytek.

Płytki wzorcowe pochodzenia zagranicznego nie mogą być pod względem klasy niższe od klas wyznaczonych Polskimi Normami, natomiast mogą się różnić od Polskich Norm pod względem rodzajów i wielkości kompletów.

4. Zestawione zapotrzebowania, oddzielnie na płytki podstawowe i oddzielnie na płytki podporządkowane, powinny być podane do wiadomości Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminach, określonych w ust. 2.

§ 4. Właściwi ministrowie przewidzą odpowiednie środki finansowe na dokonanie omawianych zakupów w terminach, umożliwiających wykonanie planu zaopatrzenia.

§ 5. 1. Właściwi ministrowie wydadzą polecenia odpowiednim organom w sprawie zaopatrzenia i dokonania zakupów kompletów płytek wzorcowych, które należy zamówić w pierwszej kolejności.

2. Plany zaopatrzenia zakładów w płytki wzorcowe na 1951 r. wraz z terminami ich dostaw i podaniem źródeł zakupu należy podać do wiadomości Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do dnia 31 marca 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

48.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie stosowania wapna pokarbidowego
w budownictwie.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG Nr 1, poz. 3) uchwała się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego zarządzi sporządzenie w ciągu 1 miesiąca od daty niniejszej uchwały wykazu podległych mu zakładów produkcyjnych, w których wapno pokarbidowe stanowi produkt odpadowy. Wykaz powinien zawierać zwięzłą charakterystykę zakładów produkcyjnych, co do ilości wapna pokarbidowego oraz orientacyjne dane liczbowe, co do ilości jego rocznej produkcji i zapasów zalegających na terenach fabrycznych.

§ 2. Ministrowie: Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Przemysłu Ciężkiego oraz Przemysłu Chemicznego zarządzają łącznie:

- 1) komisyjne zakwalifikowanie zakładów spośród wyszczególnionych w wykazie określonym § 1 niniejszej uchwały, w których wapno pokarbidowe nadaje się do wykorzystania dla celów budowlanych, z terminem zakończenia przedmiotowych prac komisyjnych do dnia 31 marca 1951 r.;

- 2) sporządzenie wykazu inwestycji w zakładach, określonych w pktcie 1), niezbędnych dla uzyskania odpowiedniej jakości wapna pokarbidowego oraz dla zapewnienia odpowiednich warunków technicznych jego eksploatacji — w terminie do dnia 31 maja 1951 r.;

- 3) sporządzenie dokumentacji technicznej inwestycji, określonych w pktcie 2), z terminem zakończenia przedmiotowych prac do dnia 31 lipca 1951 r. oraz przedstawią w terminie do dnia 15 sierpnia 1951 r. Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zatwierdzenia planu finansowy realizacji zamierzeń inwestycyjnych.

§ 3. Ministrowie Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Chemicznego zarządzają przystąpienie do realizacji zamierzeń inwestycyjnych, określonych w § 2 pkt 2), 3), i ustępu końcowego w terminie 2-tygodniowym od zatwierdzenia planu finansowego.

§ 4. Minister Budownictwa Przemysłowego oraz Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z ministrami zainteresowanymi w sprawach stosowania wapna pokarbidowego dla celów budowlanych wydadzą w terminie do 30 września 1951 r. szczegółową instrukcję o stosowaniu wapna pokarbidowego w budownictwie.

§ 5. Polski Komitet Normalizacyjny opracuje i wyda w terminie do dnia 31 marca 1952 r. normę wapna pokarbidowego dla celów budowlanych.

§ 6. Ministrowie Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Chemicznego zorganizują w nowopowstających zakładach syntezy chemicznej, w których stosowany będzie acetylen, warunki dla zabezpieczenia odpowiedniej jakości wapna pokarbidowego dla celów budownictwa.

§ 7. Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrami Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli oraz Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Chemicznego unormuje dystrybucję wapna pokarbidowego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

49.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 5 lutego 1951 r.

w sprawie zapewnienia racjonalnego rozwoju filmu instruktarzowo-szkoleniowego dla potrzeb życia gospodarczego.

W celu zapewnienia racjonalnego rozwoju filmu instruktarzowo-szkoleniowego dla potrzeb życia gospodarczego oraz w celu umożliwienia wykorzystania filmu dla rozwoju postępu technicznego i szkolenia kadr fachowców, na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego (Biuletyn PKPG nr 1, poz. 3) uchwała się następujący plan ramowy racjonalnego rozwoju filmu instruktarzowo-szkoleniowego dla potrzeb życia gospodarczego, który powinien być zrealizowany w latach 1951 — 1955:

A. W zakresie typu aparatury i rodzaju taśmy.

§ 1. Projekcja filmów instruktarzowo-szkoleniowych powinna odbywać się na taśmie 16 mm, dźwiękowej. Standardowym typem aparatury projekcyjnej dla potrzeb życia gospodarczego powinien być wąskotaśmowy 16 mm dźwiękowy projektor filmowy, typu przenośnego, z lampą żarową.

B. W zakresie zaopatrzenia w projektory filmowe.

§ 2. 1. W okresie 1951 — 1955 należy zaopatrzyć w projektory filmowe 3.000 największych zakładów pracy, ważniej-

szych szkół zawodowych, wyższych uczelni, Stowarzyszeń Inżynierów i Techników, Domów Kultury Centralnej Rady Związków Zawodowych (CRZZ), Ośrodków Metodycznych Związku Młodzieży Polskiej (ZMP) i Oddziałów Towarzystwa Wiedzy Powszechnej wg planu ustalonego przez zainteresowane ministerstwa oraz urzędy centralne w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego (PKPG) — Dep. Techniki, zakładając następujący stan ilościowy zainstalowanych aparatów projekcyjnych w poszczególnych latach:

w 1951 r. —	200	projektorów
w 1952 r. —	500	„
w 1953 r. —	1000	„
w 1954 r. —	1650	„
w 1955 r. —	3000	„

2. Szkoły zawodowe znajdujące się na terenie zakładów pracy będą korzystać z projektorów posiadanych przez zakłady pracy.

3. Zakłady posiadające szkoły zawodowe lub Kluby Techniki i Racjonalizacji mają pierwszeństwo w otrzymywaniu projektorów.

§ 3. 1. Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego stworzy sieć wypożyczalni projektorów wąskotaśmowych w miastach wo-

jewódzkich oraz ważniejszych ośrodkach przemysłowych. Sieć ta będzie obsługiwać odpłatnie przy pomocy przenośnych projektorów, kwalifikowanego personelu oraz kopii filmów instruktarzowo-szkoleniowych zakłady nie posiadające własnych aparatów projekcyjnych.

2. Stan ilościowy projektorów w sieci wypożyczalni projektorów, zorganizowanej przez Generalną Dyrekcję Filmu Polskiego, powinien wynosić:

w 1951 r.	—	50	projektorów
w 1952 r.	—	150	„
w 1953 r. i dalszych	—	300	„

§ 4. 1. Należy stworzyć przy Dyrekcjach Okręgowych Szkolenia Zawodowego (DOSZ) wypożyczalnie wąskotaśmowych projektorów dla obsługi szkół zawodowych nie posiadających własnych aparatów projekcyjnych.

2. Stan ilościowy projektorów w wypożyczalniach DOSZ powinien wynosić:

w 1951 r.	—	50	projektorów
w 1952 r.	—	100	„
w 1953 r. i dalszych	—	200	„

§ 5. Zbiorowy plan zaopatrzenia zakładów oraz sieci wypożyczalni w projektory ustala się w sposób następujący:

Dostawa roku	Dla zakł. pracy	Dla szkół zawod. podl. CUSZ	Dla wyższ. uczelni	Dla NOT	Dla Tow. Wiedzy Pow. sz.	Dla CRZZ	Dla ZMP	Dla sieci Centr. Wynajmu Filmów	Dla sieci DOSZ	Razem
1951	115	30	10	10	17	8	10	50	50	300
1952	165	64	15	10	17	15	14	100	50	450
1953	275	120	30	15	20	22	18	150	100	750
1954	275	240	45	20	20	25	25	—	—	650
1955	820	346	70	25	26	30	33	—	—	1350
	1650	800	170	80	100	100	100	300	200	3500

§ 6. Plan pokrycia zapotrzebowania zakładów na projektory ustala się w sposób następujący:

Ogólne zapotrzebowanie	Dostawy z zakł. podl. GFP	Dostawy z importu
1951 r.	300	250
1952 r.	450	350
1953 r.	750	400
1954 r.	650	—
1955 r.	1350	—
Razem	3500	1000

§ 7. W celu umożliwienia Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego produkcji 2500 projektorów i tym samym pokrycia zapotrzebowania na projektory produkcją krajową w wysokim procencie, celowe jest zwiększenie kredytów inwestycyjnych na budowę Warszawskich Zakładów Kinotechnicznych w latach 1952 oraz 1953 o 3 miliony złotych, co umożliwi zwiększenie produkcji projektorów w latach 1953—1955 o 1100 szt. ponad ilości ustalone w Planie 6-letnim.

§ 8. Minister Przemysłu Ciężkiego zapewni uruchomienie produkcji lamp oraz fotoelementów używanych w projektorach produkcji polskiej, w terminach i ilościach, które będą

ustalone w porozumieniu z PKPG — Departament Techniki oraz Generalną Dyrekcją Filmu Polskiego.

§ 9. Minister Handlu Zagranicznego ustali plan importu projektorów, części zapasowych i wyposażenia w latach 1951 — 1953 i zapewni ich dostawę. Rozdział importowanych projektorów, części zapasowych i wyposażenia nastąpi na podstawie rozdzielników ustalonych przez PKPG — Departament Techniki.

§ 10. W celu utrzymania odpowiedniego stanu technicznego projektorów znajdujących się w instytucjach, zakładach pracy, szkołach zawodowych, DOSZ, wyższych uczelniach oraz oddziałach Stowarzyszeń Inżynierów i Techników:

1) Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego powinna zorganizować kursy dla obsługujących aparaturę projekcyjną tak, by zapewnić każdemu zakładowi posiadającemu własny projektor co najmniej dwie osoby kwalifikowanej obsługi.

Dla ułatwienia kształcenia, należy opracować i wydać w r. 1951 podręcznik dla obsługujących projektory 16 mm oraz zrealizować odpowiedni film instruktarzowo-szkoleniowy;

2) Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego powinna systematycznie przeprowadzać nadzór nad stanem aparatury projekcyjnej posiadanej przez instytucje wymienione w § 2, ust. 1;

- 3) Okręgowe Zarządy Kin przeprowadzać będą wszelkiego rodzaju naprawy projektorów, o których mowa w § 1, oraz uwzględniać potrzeby w zakresie materiałów biegowych i części zamiennych. Przeprowadzane naprawy będą płatne wg ustalonych cenników.

C. W zakresie zaopatrzenia zakładów w filmy instruktarzowo - szkoleniowe.

§ 11. Wynajmowanie kopii wszystkich filmów instruktarzowo-szkoleniowych przeznaczonych do szerokiego rozpowszechniania jest obowiązkiem Centrali Wynajmu Filmów.

§ 12. Kopie filmów instruktarzowo-szkoleniowych interesujących jedynie wąskie grono fachowców lub kopie posiadane tylko w pojedynczych egzemplarzach powinny być przechowywane w Ośrodkach Dokumentacyjnych i powinny znajdować się w ewidencji Głównego Instytutu Dokumentacji Naukowo-Technicznej (GIDNT) oraz PKPG — Departament Techniki.

§ 13. 1. Ilość filmów instruktarzowo-szkoleniowych eksploatowanych przez Centralę Wynajmu Filmów powinna wynieść:

w 1951 r. co najmniej	70	aktów
w 1952 r.	150	„
w 1953 r.	230	„
w 1954 r.	350	„
w 1955 r.	500	„

2. Ilość kopii i ich rozmieszczenie ustali Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego w porozumieniu z PKPG — Departament Techniki.

§ 14. Dla uzyskania ilości filmów określonej w § 13 należy:

- 1) zorganizować produkcję filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 2) zakupywać i adaptować filmy instruktarzowo-szkoleniowe, produkowane za granicą, a w szczególności w ZSRR i krajach demokracji ludowej;
- 3) przejmować i adaptować filmy instruktarzowo-szkoleniowe, znajdujące się w kraju w posiadaniu przedsiębiorstw i instytucji państwowych.

§ 15. 1. Dla ułatwienia zakładom pracy i szkołom zawodowym doboru filmów instruktarzowo-szkoleniowych Centrala Wynajmu Filmów powinna w porozumieniu z PKPG — Departament Techniki opracowywać i wydawać katalogi filmów instruktarzowo - szkoleniowych, uwzględniające podział branżowy tematów. Katalogi te powinny być wydawane masowo i docierać do każdego zakładu pracy, instytucji i przedsiębiorstwa.

2. Do ułatwienia zakładom i szkołom zawodowym pracy dydaktycznej należy do każdego filmu instruktarzowo-szkoleniowego wydać odpowiednie opracowanie tekstowe.

D. W dziedzinie rozwoju krajowej produkcji filmów instruktarzowo-szkoleniowych.

§ 16. Należy zapewnić stopniowy wzrost możliwości produkcyjnych w dziedzinie filmów instruktarzowo-szkoleniowych tak, by produkcja tych filmów w poszczególnych latach wynosiła:

w 1951 r. co najmniej	20	aktów
w 1952 r.	25	„
w 1953 r.	35	„
w 1954 r.	50	„
w 1955 r.	70	„

Razem w 5-leciu co najmniej 200 aktów

§ 17. Należy zapewnić adaptację, przeróbkę i udźwiękowanie następującej ilości filmów zakupionych za granicą lub filmów zagranicznych posiadanych w kraju:

w 1951 r. co najmniej	40	aktów
w 1952 r.	60	„
w 1953 r.	80	„
w 1954 r.	100	„
w 1955 r.	120	„

Razem w 5-leciu co najmniej 400 aktów

§ 18. W celu zapewnienia wykonania przez Generalną Dyrekcję Filmu Polskiego planu produkcji i adaptacji ustalonego w §§ 16 i 17 uznaje się za celowe zwiększenie kredytów inwestycyjnych przeznaczonych na budowę Wytwórni Filmów Oświatowych w Warszawie w latach 1952, 1953 oraz 1954 o sumę 4,5 miliona złotych, co umożliwi zwiększenie mocy produkcyjnej w 1955 r. o około 40 aktów produkcji własnej oraz 70 aktów adaptacji i umożliwi dodatkowe wykonanie 70 aktów produkcji własnej i 160 aktów adaptacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych, ponad ilości ustalone w Planie 6-letnim. Z sumy 4,5 miliona zł należy przeznaczyć 1,5 miliona zł na inwestycje budowlane, a 3 miliony zł na import maszyn i urządzeń technicznych.

§ 19. W celu uzyskania odpowiedniej ilości kadr realizatorów, reżyserów, operatorów oraz fachowego personelu potrzebnego do realizacji ustalonego planu produkcji i adaptacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych, Minister Kultury i Sztuki zapewni kształcenie w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej odpowiedniej ilości fachowców w pionie filmu naukowo-oświatowego, zgodnie z potrzebami personalnymi, które zostaną ustalone przez Generalną Dyrekcję Filmu Polskiego dla Łódzkiej i Warszawskiej Wytwórni Filmów Oświatowych.

§ 20. PKPG — Departament Techniki opracuje corocznie w porozumieniu z departamentami ministerstw, urzędami centralnymi oraz Generalną Dyrekcją Filmu Polskiego tematyczny zbiorczy plan produkcji filmów instruktarzowo-szkoleniowych.

§ 21. Departamenty ministerstw zapewnią opracowanie przez fachowe siły szkiców i scenariuszy filmów umieszczonych w rocznym tematycznym planie zbiorczym, ich rzeczowe i fachowe opiniowanie oraz dobór odpowiednich konsultantów na okres realizacji, a ponadto zapewnią możliwość dokonywania odpowiednich zdjęć i prac w podległych zakładach pracy i instytucjach.

§ 22. 1. Należy utworzyć przy Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego Zakład Filmu Instruktarzowo-Szkoleniowego na prawach zakładu naukowo-badawczego.

2. Zadaniem Zakładu będzie:

- 1) ustalenie metodologii tworzenia scenariuszy oraz naukowe opracowywanie metod i techniki produkcji filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 2) ustalanie metodologii szkolenia i dokształcania przy pomocy filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 3) udzielanie pomocy, opiniowanie i współpraca we wszystkich fazach produkcji filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 4) produkcja eksperymentalnych i wzorcowych filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 5) opracowywanie techniki filmów rysunkowych, makietowych i innych specjalnych metod produkcji filmów, z punktu widzenia potrzeb i rozwoju filmu instruktarzowo-szkoleniowego;

- 6) ewidencja filmów instruktarzowo-szkoleniowych produkcji krajowej i zagranicznej;
- 7) prowadzenie filmoteki filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 8) gromadzenie literatury z dziedziny filmowej ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 9) prowadzenie bibliografii literatury z zakresu zagadnień filmowych, ze szczególnym uwzględnieniem literatury omawiającej zagadnienie filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 10) urządzanie przeglądów filmów, dyskusji, referatów i kursów w wyżej omówionym zakresie.

3. Zakład powinien być zorganizowany w ciągu 1951 r. Zakład powinien posiadać Radę Naukową, w której skład powinni wchodzić przedstawiciele PKPG — Departament Techniki, GIP, GIDNT, CUSZ, Ministerstwa Szkół Wyższych oraz Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej.

§ 23. Zobowiązuje się GIDNT do:

- 1) prowadzenia kartoteki ewidencyjnej filmów instruktarzowo-szkoleniowych znajdujących się w kraju;
- 2) prowadzenia filmoteki filmów instruktarzowo-szkoleniowych równoległe do kartoteki i filmoteki prowadzonej przez zakład Filmu Instruktarzowo-Szkoleniowego;
- 3) udzielania odpowiednich informacji na żądanie instytucji i przedsiębiorstw społecznych.

§ 24. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego powoła Komisję oceny szkiców i scenariuszy filmów instruktarzowo-szkoleniowych.

2. Komisja składać się powinna z przewodniczącego, którym jest z urzędu przedstawiciel PKPG — Departament Techniki oraz 4 członków delegowanych imiennie przez następujące instytucje:

- 1) Generalną Dyрекcję Filmu Polskiego,
- 2) Naczelną Organizację Techniczną,
- 3) Główny Instytut Pracy,
- 4) Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej,

Sekretariat Komisji powinien mieścić się w PKPG — Departament Techniki.

3. W miarę potrzeby w pracach Komisji mogą brać udział przedstawiciele zainteresowanych ministerstw lub urzędów centralnych, na podstawie zaproszeń Przewodniczącego Komisji. Przewodniczący Komisji ma prawo powoływać ekspertów lub opiniodawców dla wykonywania ocen.

4. Opinie i oceny Komisji służyć będą jako podstawa do decyzji PKPG — Departament Techniki.

5. Wydatki Komisji będą pokrywane z budżetu PKPG.

§ 25. PKPG — Departament Techniki opracuje i uzgodni z zainteresowanymi stronami:

- 1) szczegółowy porządek zatwierdzania szkiców oraz scenariuszy filmów instruktarzowo-szkoleniowych;
- 2) tryb współpracy przy realizacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych, ramowe wskazówki dla autorów szkiców i scenariuszy oraz opiniujących szkice i scenariusze.

§ 26. 1. Dla oceny filmów instruktarzowo-szkoleniowych produkowanych w kraju oraz importowanych, Minister Kultury i Sztuki powoła przy Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego Komisję Oceny Filmów Instruktarzowo-Szkoleniowych, w której skład wejdą przedstawiciele:

- 1) zainteresowanych ministerstw i urzędów centralnych,
- 2) zainteresowanych departamentów PKPG,
- 3) Naczelnej Organizacji Technicznej,

- 4) Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego,
- 5) Wytwórni produkujących filmy instruktarzowo-szkoleniowe,
- 6) Głównego Instytutu Pracy,
- 7) Głównego Instytutu Dokumentacji Naukowo-Technicznej,
- 8) Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej,
- 9) Głównego Urzędu Kontroli Prasy i Publikacji,
- 10) Towarzystwa Wiedzy Powszechnej,
- 11) Centralnej Rady Związków Zawodowych,
- 12) Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Szczegółowy zakres działania i skład Komisji ustali zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki powołujące komisję, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG.

§ 27. Komisja Oceny Filmów Instruktarzowo-Szkoleniowych powinna między innymi:

- 1) poddawać ocenie i krytyce wszystkie wyprodukowane filmy instruktarzowo-szkoleniowe oraz filmy znajdujące się w toku produkcji,
- 2) poddawać ocenie i krytyce filmy instruktarzowo-szkoleniowe zagraniczne z punktu widzenia możliwości ich wykorzystania lub adaptacji dla potrzeb kraju,
- 3) posiadać prawo powoływania rzeczoznawców i ekspertów oraz tworzenia w miarę potrzeb podkomisji.

E. W dziedzinie finansowania produkcji i eksploatacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych.

§ 28. Dla zapewnienia prawidłowego finansowania produkcji filmów instruktarzowo-szkoleniowych Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego umieści w swym planie finansowo-gospodarczym całkowite koszty produkcji, zakupu oraz adaptacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych, przewidując dochody z eksploatacji filmów.

§ 29. Dla realizacji planowego zaopatrzenia zakładów pracy, szkół zawodowych i innych instytucji wymienionych w § 2, ust. 1 w projektorzy filmowe zainteresowane ministerstwa i urzędy centralne powinny w porozumieniu z PKPG — Departament Inwestycji zapewnić środki inwestycyjne na zakup projektorów.

§ 30. 1. Dla umożliwienia racjonalnej eksploatacji filmów instruktarzowo-szkoleniowych, Generalna Dyrekcja Filmu Polskiego opracuje cenniki opłat za korzystanie z usług Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego, wynikających z niniejszej uchwały.

2. Cenniki powinny być opracowane i zatwierdzone zgodnie z obowiązującymi przepisami szczegółowymi.

§ 31. Zainteresowane ministerstwa i urzędy centralne zlecać podległym zakładom pracy i szkołom zawodowym umieszczenie w planach finansowo-gospodarczych i budżetach odpowiednich kwot na:

- 1) opłaty za wypożyczanie projektorów lub koszty obsługi własnego projektora,
- 2) opłaty za wypożyczanie filmów,
- 3) koszty ewentualnych remontów i napraw.

F. Postanowienia końcowe.

§ 32. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 5 lutego 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU
TECHNICZNEGO

E. Szyr

50.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

z dnia 6 lutego 1951 r.

(znak TEB-7-6)

**w sprawie powołania Komisji oceny szkiców i scenariuszy
filmów instruktarzowo-szkoleniowych.**

W związku z § 24 uchwały Komitetu Postępu Technicznego z dnia 5 lutego 1951 r. znak: TE8-7-0 w sprawie zapewnienia racjonalnego rozwoju filmu instruktarzowo-szkoleniowego dla potrzeb życia gospodarczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję oceny szkiców i scenariuszy filmów instruktarzowo-szkoleniowych zwaną w dalszym ciągu w skróceniu Komisją.

§ 2. Zadaniem Komisji jest:

1) opiniowanie i ocena:

- a) szkiców scenariuszy,
- b) scenariuszy;

2) udzielanie autorom wytycznych dotyczących dokonywania poprawek w opracowywanych szkicach i scenariuszach;

3) współdziałanie przy opracowywaniu planów tematycznych;

4) współpraca przy ustalaniu tematów filmów.

§ 3. W skład Komisji wchodzi:

— jako przewodniczący: przedstawiciel Departamentu Techniki PKPG,

— jako członkowie: przedstawiciele wyznaczeni imiennie przez:

- 1) Generalną Dyрекcję Filmu Polskiego,
- 2) Naczelną Organizację Techniczną,
- 3) Główny Instytut Pracy,
- 4) Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej,

— jako sekretarz: osoba powołana przez przewodniczącego Komisji.

§ 4. 1. W miarę potrzeby w pracach Komisji mogą brać udział z głosem doradczym przedstawiciele zainteresowanych ministerstw (urzędów centralnych) na podstawie zaproszeń przewodniczącego Komisji.

2. Opinie i oceny Komisji służyć będą jako podstawa do decyzji PKPG — Departament Techniki.

§ 5. Opracowanie poszczególnych zagadnień należących do zakresu działania Komisji, Przewodniczący jej może powierzać rzeczoznawcom, zarówno spośród członków Komisji, jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 6. Nadzór nad działalnością Komisji należy do Przewodniczącego PKPG, któremu przewodniczący Komisji będzie składać co kwartał pisemne sprawozdanie z przebiegu prac.

§ 7. Za udział w posiedzeniach Komisji przewodniczący i członkowie otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji, z tym, że stosownie do pktu 3 te same uchwały, przewidzia-

ne w niej stawki podwyższa się do zł 45.— dla przewodniczącego Komisji i zł 30.— dla pozostałych osób biorących udział w posiedzeniach Komisji.

§ 8. Komisja opracuje regulamin swych prac i przedstawi go do zatwierdzenia przez Przewodniczącego PKPG.

§ 9. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§ 10. Miejscem urzędowania Komisji jest PKPG — Departament Techniki.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z E. Szyr

51.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 8 lutego 1951 r.

(znak SO2Z-03-63)

**w sprawie rozdziału, odbywania i finansowania praktyk
zawodowych studentów i uczniów w roku 1951.**

§ 1. Zarządzenie niniejsze reguluje sposób rozdziału, odbywania i finansowania praktyk zawodowych w instytucjach oraz przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i uspołecznionych:

- 1) studentów szkół wyższych, podległych Ministerstwom: Szkół Wyższych i Nauki, Oświaty, Zdrowia, Kultury i Sztuki, Sprawiedliwości oraz Głównemu Urzędowi Kultury Fizycznej;
- 2) uczniów szkół zawodowych, podległych Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego (CUSZ) i nadzorowanych przez ten Urząd;
- 3) uczniów szkół średnich artystycznych, podległych Ministerstwu Kultury i Sztuki oraz szkół zawodowych, podległych Ministerstwom: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Leśnictwa;
- 4) nauczycieli przedmiotów zawodowych i nauczycieli zawodu w szkołach, podległych CUSZ i nadzorowanych przez ten Urząd.

§ 2. 1. Praktyki stanowią część studiów i szkolenia zawodowego i odbywają się zgodnie z programem nauki w terminach zatwierdzonych przez ministerstwo lub urząd, któremu podlega szkoła wyższa lub średnia szkoła.

2. Ministrowie, którym podlegają szkoły wymienione w § 1 pkt 1) — 3), wydadzą w terminie do dnia 1 maja 1951 r. szczegółowe instrukcje, określające zadania szkół w zakresie organizacji i kierownictwa praktyk.

§ 3. Praktyki powinny odbywać się w dobrze zorganizowanych i dobrze prowadzonych instytucjach oraz przedsiębiorstwach i zakładach pracy różnych gałęzi gospodarki narodowej państwowych i uspołecznionych, m. in. w szkołach, szpitalach, k'linikach, aptekach, biurach, na budowach, w fabrykach, instytutach naukowo - badawczych itp., zwanych dalej zakładami pracy.

§ 4. 1. Ministerstwa, którym podlegają szkoły wyższe, sporządzą ilościowy i jakościowy plan rozdziału praktyk według zawodów, na podstawie zapotrzebowań złożonych przez wyższe uczelnie i prześlą go w terminie do dnia 1 marca 1951 r. Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zatwierdzenia.

2. Zatwierdzone plany ministerstwa prześlą jednostkom bezpośrednio nadrzędnym nad zainteresowanymi zakładami pracy.

§ 5. Jednostki bezpośrednio nadrzędne nad zakładami pracy wytypują zakłady pracy, w których mają się odbywać praktyki oraz określą ilość miejsc dla odbycia praktyk w tych zakładach, zgodnie z planem rozdziału (§ 4), a następnie podadzą te dane w ciągu miesiąca od dnia otrzymania planu rozdziału do wiadomości ministerstw, którym podlegają szkoły wyższe.

§ 6. Ministerstwa, którym podlegają szkoły wyższe, na podstawie danych, o których mowa w § 5, wskażą poszczególnym szkołom wyższym zakłady pracy, do których szkoły te będą kierować studentów.

§ 7. 1. Szkoły wyższe rozdziela indywidualnie praktyki pomiędzy swych studentów oraz zawiadomią zakłady pracy o kierunku studiów poszczególnych grup praktykantów.

2. Szkoły wyższe kierują studentów na praktyki grupowo. Indywidualne skierowanie na praktyki mogą otrzymać studenci Akademii Medycznych oraz wydziałów rolnych, a w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach studenci innych wydziałów.

§ 8. 1. W przypadku, gdy praca studentów pracujących zawodowo jest zgodna z kierunkiem studiów, szkoła wyższa może uznać tę pracę za praktykę zawodową.

2. O ile praca zawodowa studenta nie jest związana z kierunkiem jego studiów, zakład pracy zatrudniający studenta obowiązany jest udzielić mu bezpłatnego urlopu na czas odbywania praktyki.

§ 9. Praktyki uczniów szkół zawodowych, podległych CUSZ i, nadzorowanych przez ten urząd, uczniów średnich szkół artystycznych, podległych Ministerstwu Kultury i Sztuki, szkół zawodowych podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Leśnictwa, nauczycieli przedmiotów zawodowych i nauczycieli zawodów — powinny odbywać się w następujących terminach:

1) w zakładach pracy:

w I turnusie od dnia 2.VII do dnia 28.VII włącznie,
w II turnusie od dnia 1.VIII do dnia 28.VIII włącznie.

2) w wytypowanych szkolnych warsztatach w ciągu ferii głównych tylko w lipcu, tzn. od 2.VII do dnia 28.VII włącznie.

§ 10. 1. O rodzaju zatrudnienia w czasie praktyki, jak również o czasie (turnusie) odbywania praktyki decyduje dyrekcja szkoły zawodowej w zależności od programu nauczania i zainteresowania młodzieży.

2. W przypadku nieuwidocznienia na skierowaniu charakteru i rodzaju praktyki — praktykanci będą zatrudnieni przez kierownictwo zakładu pracy przy produkcji i zostaną włączeni do poszczególnych zespołów brygad pracowniczych.

§ 11. 1. Rozdziału praktyk pomiędzy uczniów szkół podległych CUSZ a administrowanych przez dyrekcje okręgowe szkolenia zawodowego, dokonuje centralnie — CUSZ.

2. Rozdziału praktyk pomiędzy uczniów szkół zawodowych podległych CUSZ a administrowanych przez ministerstwa: Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Górnictwa i szkół zawodowych nadzorowanych przez CUSZ a podległych ministerstwom: Budownictwa, Żegluga, Komunikacji, Poczty i Telegrafów oraz szkół zawodowych podległych ministerstwom: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Leśnictwa dokonują departamenty (Biura — wydzia-

ly) szkolenia zawodowego tych ministerstw we własnym zakresie.

3. Praktyki zawodowe dla słuchaczy „Technicum“ — dla wysuniętych robotników i Wyższego Studium Administracyjno - Gospodarczego w Katowicach organizują zakłady pracy, które skierowały ich do wymienionych szkół.

4. Rozdziału praktyk pomiędzy uczniów szkół średnich artystycznych, podległych Ministerstwu Kultury i Sztuki, dokona Departament Szkolenia Artystycznego tego ministerstwa w porozumieniu z właściwymi ministerstwami.

§ 12. 1. Zakłady pracy, do których skierowani będą na podstawie niniejszego zarządzenia praktykanci, obowiązane są dostarczyć im na okres trwania praktyki bezpłatnie odpowiednio wyposażonych pomieszczeń mieszkalnych. Na pomieszczenia te należy wykorzystać lokale szkolne, internaty, bursy lub inne pomieszczenia, będące w użytkowaniu zakładów pracy.

2. W przypadku braku takich pomieszczeń, pozostających we własnym użytkowaniu, zakłady pracy powinny zwrócić się w odpowiednim czasie do dyrekcji szkół, internatów, burs lub innych pomieszczeń szkolnych, znajdujących się w miejscowości, w której praktykanci odbywają praktykę lub najbliższej okolicy — o umożliwienie zakwaterowania ich w pomieszczeniach tych instytucji.

3. Ministrowie, którym podlegają szkoły nie będące w użytkowaniu zakładów pracy, jak również Prezes CUSZ — wydadzą podległym im władzom szkolnym polecenie współdziałania z zakładami pracy w zakresie zapewnienia bezpłatnego wykorzystania pomieszczeń szkolnych na pomieszczenia mieszkalne dla praktykantów.

4. Obowiązek przystosowania pomieszczeń, o których mowa w ust. 2, do potrzeb mieszkalnych spoczywa na zakładach pracy.

§ 13. 1. O ile zakłady pracy nie posiadają we własnym użytkowaniu pomieszczeń, o których mowa w § 12 ust. 1, albo z przyczyn uzasadnionych nie mogą uzyskać pomieszczeń, o których mowa w § 12 ust. 2, obowiązane są dostarczyć praktykantom odpowiednich pomieszczeń mieszkalnych, wynajętych na swój koszt.

2. Przepisu niniejszego nie stosuje się w przypadku, gdy praktyka odbywa się w miejscu zamieszkania praktykanta.

§ 14. Zakłady pracy obowiązane są dostarczyć praktykantom na czas trwania praktyk wszelkich narzędzi i przyrządów do pracy, jak również odzieży roboczej i ochronnej oraz sprzętu ochrony osobistej, zgodnie z tabelami norm odzieży roboczej i ochronnej oraz sprzętu ochrony osobistej i obowiązującym w danym zakładzie pracy układem zbiorowym.

§ 15. 1. Zakłady pracy obowiązane są zapewnić praktykantom spożywanie obiadów odpłatnych we własnych stołówkach.

2. Zakłady pracy, nie posiadające własnych stołówek lub z ważnych przyczyn nie będące w stanie wydawać obiadów we własnych stołówkach, obowiązane są zapewnić praktykantom spożywanie obiadów w zakładach zbiorowego żywienia lub u osób prywatnych według stawek zbiorowego żywienia. W tych przypadkach zakładom pracy służy prawo do pokrycia na rachunek praktykantów kosztów żywienia i potrącenia ich z wynagrodzenia przypadającego praktykantom.

§ 16. 1. Kierownictwo zakładu pracy obowiązane jest:

1) zaznajomić praktykantów z przepisami o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej, o bezpieczeństwie

i higienie pracy oraz z ustawą o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy, której w okresie praktyki podlegają wszyscy praktykanci;

- 2) zwrócić uwagę młodzieży na konieczność poszanowania dobra społecznego;
- 3) dopilnować, aby młodzież odbywająca praktyki, ze względu na zdrowy rozwój fizyczny, nie była zatrudniona dłużej niż 8 godzin dziennie, przy zachowaniu 6-dniowego tygodnia pracy.

2. Praktykanci obowiązani są prowadzić podczas trwania praktyki „dzienniki pracy“ wystawione przez dziekana ty szkół wyższych lub dyrekcje szkół.

§ 17. 1. Kierownictwo zakładu pracy, po zasięgnięciu opinii organizacji społecznych, działających na terenie zakładu pracy i w porozumieniu z radą zakładową, powoła na czas trwania praktyk zakładowego kierownika praktyk.

2. Na stanowisko to należy wytypować osobę o wysokich kwalifikacjach moralnych i zawodowych.

§ 18. Do obowiązków zakładowego kierownika praktyk należy:

- 1) przygotowanie zatwierdzonego przez dyrekcję zakładu pracy programu zajęć dla każdego turnusu praktykantów, opartego o program nauczania szkoły,
- 2) przygotowanie w ramach programu zajęć stanowisk pracy dla każdego z uczestników turnusu,
- 3) przyjęcie i zakwaterowanie praktykantów na zasadach określonych w §§ 12 i 13,
- 4) prowadzenie okresowych odpraw ze starostami grup, reprezentującymi praktykantów wobec zakładu pracy,
- 5) skierowanie praktykantów na wyznaczone stanowiska oraz zaznajomienie ich z przepisami, o których mowa w § 16 pkt 1,
- 6) zorganizowanie wyżywienia przy zakładzie pracy lub też w zakładach zbiorowego żywienia,
- 7) kontrola przebiegu praktyk na podstawie prowadzonych przez praktykantów „dzienników pracy“,
- 8) prowadzenie ewidencji praktykantów oraz przygotowanie zaświadczeń o odbytych praktykach,
- 9) zapewnienie czynnego udziału praktykantów w życiu społecznym zakładów,
- 10) wydawanie opinii o praktykantach i dopilnowanie przesłania tych opinii przez kierownictwo zakładu pracy do dyrekcji szkół.

§ 19. Po zakończeniu każdego turnusu praktykanci obowiązani są złożyć w dyrekcji zakładu pracy „dzienniki pracy“. Dyrekcja zakładu po zapoznaniu się z treścią dziennika, zadecyduje czy dziennik może być przedłożony w dziekanacie uczelni lub dyrekcji szkoły, czy też ze względu na tajemnicę służbową pozostaje w dyrekcji zakładu. W tym ostatnim przypadku dyrekcja zakładu wydaje praktykantowi zaświadczenie o odbyciu praktyki zgodnie z programem i podaje ocenę pracy praktykanta.

§ 20. 1. Dyrekcja zakładu pracy po zakończeniu turnusu obowiązana jest przesłać:

- 1) drogą służbową do właściwego ministerstwa lub jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy sprawozdanie z przebiegu praktyk,
- 2) szkołom wyższym lub dyrekcjom szkół zawodowych opinię o pracy praktykantów oraz wykaz imienny studentów i uczniów, którzy otrzymali skierowanie, a praktyki nie odbyli.

2. Sprawozdania (ust. 1, pkt 1) należy sporządzać wg wzorów opracowanych przez Ministerstwa Szkół Wyższych

i Nauki, Kultury i Sztuki oraz CUSZ przy współpracy innych zainteresowanych ministerstw.

3. Jednostki bezpośrednio nadrzędne nad zakładami pracy w ciągu 2 miesięcy tj. do dnia 31 października 1951 r. opracują ogólne sprawozdanie z przebiegu akcji praktyk i prześlą je właściwym ministerstwem wymienionym w § 1 oraz CUSZ.

§ 21. 1. Uczniowie szkół zawodowych otrzymują, z zastrzeżeniem wynikającym z § 23 za odbycie praktyki wynagrodzenie ryczałtowe za okres 4-tygodniowy w wysokości następującej:

Okres nauki	Studenci szkół wyż. zł	Uczniowie średnich szkół zawodow.	
		szkoły I ^o szkolenia zł	szkoły II ^o szkolenia zł
po 1 roku nauki	315	255	300
po 2 „ „	330	270	315
po 3 i 4 roku nauki na studiach jedno-stopniowych	360	300	

2. Nauczyciele zawodu i nauczyciele przedmiotów zawodowych otrzymują wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości złotych 315 za okres 4-tygodniowy odbytej praktyki.

3. Zakładowi kierownicy praktyk za wykonywane czynności otrzymują wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości do zł 120 w stosunku miesięcznym w zależności od ilości praktykantów.

Wysokość tego wynagrodzenia ustala każdorazowo kierownictwo zakładu pracy.

Nauczyciele zawodu zatrudnieni w okresie praktyk jako instruktorzy młodzieży, odbywającej praktyki w wytypowanych warsztatach szkolnych, otrzymują wynagrodzenie za swe dodatkowe czynności po złotych 120 w stosunku miesięcznym z funduszy przewidzianych na ten cel w budżecie CUSZ oraz właściwych ministerstw.

4. Wynagrodzenie dla praktykantów, o których mowa w § 1, odbywających praktyki w zakładach pracy, jak również zwrot kosztów podróży dla nich zakłady pracy pokryją i wypłacą ze środków obrotowych.

5. Praktykanci odbywający praktyki w wytypowanych warsztatach szkolnych otrzymują wynagrodzenie określone w ust. 1 z funduszy przewidzianych na ten cel w budżecie CUSZ oraz właściwych ministerstw.

§ 22. 1. Praktykanci, o których mowa w § 1, otrzymują przy rozpoczęciu praktyki zaliczkę na poczet należnego im wynagrodzenia wg stawek określonych w § 21 oraz zwrot efektywnych kosztów przejazdu z siedziby szkoły lub stałego miejsca zamieszkania do zakładu pracy wg taryfy ulgowej III klasy pociągu osobowego.

Wysokość zaliczki dla wszystkich praktykantów ustala się na zł 90.

2. Koszt przejazdu powrotnego z zakładu pracy do stałego miejsca zamieszkania praktykanta po zakończeniu praktyki ponosi zakład według wymienionej taryfy.

§ 23. Praktykanci mogą być zatrudnieni na akord przy produkcji lub przy pracach terenowych (elektryfikacja, radiofonizacja, roboty melioracyjne, miernicze itp.), o ile to jest zgodne z przewidzianym programem praktyki. Prak-

tykanci ci w tym wypadku wynagradzani są wg umowy zbiorowej.

§ 24. W przypadku przeniesienia praktykanta do innego zakładu pracy znajdującego się w innej miejscowości, koszty podróży praktykanta pokrywa zakład pracy, z którego polecenia odbywa się przeniesienie, wg norm obowiązujących w stosunku do stałych pracowników.

§ 25. Zakłady pracy obowiązane są ubezpieczyć praktykantów na wypadek choroby, chorób zawodowych oraz od wypadku. Praktykantom nie przysługuje jednak prawo do ubezpieczenia emerytalnego i rodzinnego.

§ 26. 1. Wynagrodzenie określone w § 21 nie przysługuje słuchaczom „Technicum“ dla wysuniętych robotników, odbywającym w okresie ferii praktykę w macierzystych zakładach pracy oraz słuchaczom Wyższego Studium Administracyjno - Gospodarczego w Katowicach.

2. W przypadku skierowania słuchaczy, o których mowa w ust. 1, na praktykę do zakładu pracy, znajdującego się poza miejscem ich stałego zamieszkania, macierzysty zakład pracy zwraca im koszty związane z ich przejazdami.

§ 27. Zakładom pracy nie wolno przyjmować na praktykę studentów szkół wyższych i uczniów szkół zawodowych z pominięciem przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 28. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 maja 1950 r. znak KE-14/ZP/50 w sprawie trybu rozdziału i odbywania praktyk wakacyjnych w szkolnictwie zawodowym w roku 1950 (Biuletyn PKPG nr 12, poz. 146).

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

52.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 lutego 1951 r.

(znak BU1-13-32)

w sprawie opracowania uproszczonych cenników kosztorysowych.

W celu umożliwienia dokonania rozliczeń na roboty wykonane w ramach Planu Inwestycyjnego 1950 roku zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Właściwi ministrowie zarządzają opracowanie uproszczonych cenników kosztorysowych opartych na cenach elementów scalonych dla tych robót, dla których nie ma cenników lub norm kosztorysowych zatwierdzonych przez właściwe resorty.

2. Wykaz robót, dla których należy opracować wymienione w ust. 1 uproszczone cenniki z podziałem pomiędzy właściwe resorty, ustala załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Termin opracowania cenników, o których mowa w § 1, ustala się na 26 lutego 1951 r.

2. W okresie od 26 lutego do 5 marca 1951 r. opracowane cenniki powinny być uzgodnione z Bankiem Inwestycyjnym oraz ew. z innymi zainteresowanymi resortami, następnie zatwierdzone przez właściwych ministrów i dostarczone wszystkim zainteresowanym instytucjom dla dokonania na ich podstawie rozliczeń za roboty wykonane w 1950 r.

§ 3. Uproszczone cenniki nie mogą być stosowane dla dokonania rozliczeń za roboty wykonane w 1950 r., dla których kosztorysy już zostały opracowane, lecz nie zostały uzgodnione z inwestorami.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 12 lutego 1951 r. znak BU1-13-32

Wykaz robót dla których należy opracować uproszczone cenniki kosztorysowe.

1. Ministerstwo Górnictwa.

1. Roboty górnicze dołowe.
2. Montaż maszyn i urządzeń typowych dla górnictwa (maszyny wyciągowe, wentylatory, sprężarki, pompy dołowe, urządzenia przeróbcze, podsadzkowe itp.).
3. Wiercenia poszukiwawcze.
4. Montaż maszyn i urządzeń typowych dla kopalnictwa i rafinerii PN.
5. Gazociągi.
6. Piece gazownicze.
7. Montaż maszyn i urządzeń dla gazownictwa.

2. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego.

1. Instalacje próżniowe i wyciągowe.
2. Transformatorownie, podstacje i rozdzielnie elektryczne.
3. Piece hutnicze i przemysłowe.
4. Budowa i montaż urządzeń transportu wewnętrznego.
5. Modernizacja i rozbudowa siłowni ciepłych.
6. Rozbudowa siłowni wodnych.
7. Rozbudowa sieci elektrycznej.
8. Obiekty do przetwarzania energii elektrycznej.
9. Montaż maszyn i urządzeń produkcyjnych.
10. Kompresorownie i instalacje sprężonego powietrza.

3. Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego.

1. Montaż konstrukcji stalowych (w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji).
2. Wykonanie i montaż konstrukcji żelbetowych prefabrykowanych.
3. Budowa kominów.
4. Klimatyzacja (wentylacja).
5. Fundamenty maszyn i urządzeń.
6. Urządzenia chłodni.
7. Zbiorniki płynów.
8. Zbiorniki gazów.
9. Budowa i montaż urządzeń dźwigowych.

4. Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli.

1. Palowanie.
2. Roboty kamieniarskie.
3. Wiercenia badawcze terenu.

5. Ministerstwo Komunikacji.

1. Montaż mostów stalowych (w porozumieniu z Ministerstwem Budownictwa Przemysłowego).

6. Ministerstwo Żeglugi.

1. Nabrzeża.

53.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 15 lutego 1951 r.

(znak BI9-B501-51)

**w sprawie zmiany ogólnych warunków dostawy artykułów
chemicznych.**

Na podstawie art. 36 pkt 1) ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (DURP nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. W ogólnych warunkach dostawy fosforanu trójsodowego, siarczku sodu, siarczanu sodu, siarczanu glinu, wody utlenionej, szkła wodnego, wapna chlorowanego, kwasu octowego, karbidu, kwasu siarkowego technicznego, sody amoniakalnej, sody kaustycznej, kwasu solnego, acetonu, formaliny, kwasu mlekowego technicznego, rotaniny, smoły preparowanej, paku, oleju impregnacyjnego, benzolu motorowego, barwników i lepiku, stanowiących załącznik nr 10 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 sierpnia 1950 r. w sprawie ogólnych warunków dostaw (Biuletyn PKPG nr 20, poz. 226), wprowadza się następującą zmianę:

po § 19 dodaje się § 19a o brzmieniu:

„§ 19a. Przepisy §§ 15 — 19 mają zastosowanie w przypadku, gdy zarządzenia wydane na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG nr 10, poz. 128) nie stanowią inaczej“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

w porozumieniu:

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO T. Dietrich
MINISTER PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO B. Rumiński

54.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 19 lutego 1951 r.

(znak ZA4B-00-46)

w sprawie udzielania urlopów na dokończenie nauk i pomocy w nauce pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej, uczniom korespondencyjnych średnich szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz studentom wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych.

W celu umożliwienia odbywania i ukończenia nauki pracownikom przedsiębiorstw i zakładów gospodarki uspołecznionej, uczniom korespondencyjnych średnich szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz studentom wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych zarządza się — po uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom — uczniom klasy V — X ogólnokształcących szkół korespondencyjnych udziela się w ciągu

roku szkolnego łącznie do 7 dni płatnego urlopu, dla wzięcia udziału w zebraniach konsultacyjnych i dla przygotowania się do egzaminów rocznych.

2. Pracownikom — uczniom klasy XI ogólnokształcących szkół korespondencyjnych udziela się w ciągu roku szkolnego łącznie do 9 dni płatnego urlopu, dla wzięcia udziału w zebraniach konsultacyjnych i dla przygotowania się do egzaminu dojrzałości.

§ 2. 1. Pracownikom — uczniom średnich korespondencyjnych szkół zawodowych do przedostatniej klasy włącznie — udziela się w ciągu roku szkolnego łącznie do 9 dni płatnego urlopu, dla wzięcia udziału w zebraniach konsultacyjnych oraz dla przygotowania się do egzaminów rocznych.

2. Pracownikom — uczniom ostatniej klasy średnich korespondencyjnych szkół zawodowych udziela się w ciągu roku szkolnego łącznie do 12 dni płatnego urlopu, dla wzięcia udziału w zebraniach konsultacyjnych i dla przygotowania się do egzaminu dojrzałości.

§ 3. Przepisy §§ 1 i 2 dotyczą uczniów szkół państwowych.

§ 4. Pracownikom — studentom wydziałów (studiów) zaocznych szkół wyższych należy udzielać w ciągu roku akademickiego łącznie do 21 dni urlopu płatnego, dla wzięcia udziału w zebraniach konsultacyjnych, wykładach i ćwiczeniach oraz dla złożenia egzaminów.

§ 5. Pracownikom — studentom, udającym się do siedziby wydziału (studium) zaocznego na urlop, o którym mowa w § 4, należy zwracać koszty przejazdu z miejsca zamieszkania do siedziby wydziału (studium) i z powrotem. Diety za okres tego urlopu nie przysługują.

§ 6. Wynagrodzenie za okres urlopu udzielonego dla przygotowania się do egzaminu i złożenia go nie przysługuje uczestnikom szkolenia korespondencyjnego wymienionym w §§ 1, 2 lub 4 w przypadku, gdy uczeń (student) nie przystąpił od egzaminu bez uzasadnionej przyczyny.

§ 7. 1. Po wykorzystaniu urlopu, o którym mowa w §§ 1, 2 lub 4, przez pracownika, uczestnika szkolenia korespondencyjnego, zakład pracy udzielający urlopu sprawdzi, czy cel urlopu został osiągnięty.

2. W przypadku złożenia egzaminu z wynikiem ujemnym — pracownikowi nie wolno udzielać płatnego urlopu dla powtórnego przygotowania się do tego samego lub poprawkowego egzaminu.

§ 8. Pracownicy — uczestnicy szkolenia korespondencyjnego ubiegający się o urlop, o którym mowa w §§ 1, 2 lub 4, powinni dołączyć do swej prośby zaświadczenie wystawione przez uczelnię, zawierające dane potrzebne do ustalenia czy i w jakim wymiarze i terminie przysługuje im prawo do urlopu.

§ 9. Czasu urlopu, o którym mowa w §§ 1, 2 lub 4, nie wlicza się do przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego.

§ 10. W przypadku, gdy czas urlopów wymienionych w §§ 1, 2 lub 4 okaże się niewystarczający, można udzielać pracownikom wymienionym w §§ 1, 2 lub 4 urlopu bezpłatnego łącznie do 14 dni bez zaliczenia na poczet urlopu wypoczynkowego — przy zachowaniu wymogów, o których mowa w § 8.

§ 11. 1. Przy udzielaniu urlopów wymienionych w §§ 1, 2, 4 lub 10 należy każdorazowo mieć na względzie potrzeby służby.

2. Udzielenie urlopu nie może uzasadniać wniosków o dodatkowe kredyty na zwiększenie etatu osobowego.

§ 12. Kierownictwo zakładu pracy powinno okazywać pracownikom — uczestnikom szkolenia korespondencyjnego wymienionym w §§ 1, 2 i 4 pomoc w nauce, a szczególnie w miarę możliwości:

- 1) nie zatrudniać ich w godzinach nadliczbowych,
- 2) ograniczać delegacje służbowe,
- 3) przydzielać im pracę zgodnie ze specjalnością obraną przez nich w zakresie szkolenia korespondencyjnego,
- 4) zaopatrywać biblioteki w książki przewidziane w programie uczelni wymienionych w § 1, 2 lub 4 — zwłaszcza, jeśli w danym zakładzie pracy znajduje się większa ilość uczestników szkolenia korespondencyjnego.

§ 13. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia w przedmiocie udzielania urlopów wymienionych w §§ 1, 2, 4 i 10 zgodnie z powyższymi zasadami.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

55.

**PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 13 lutego 1951 r.

(znak ZA4F-05-7)

**w sprawie wynagrodzenia pracownic
w „Międzynarodowym Dniu Kobiet“.**

W związku z przypadającym w dniu 8 marca 1951 r. „Międzynarodowym Dniem Kobiet“ Ob. Ob. Ministrowie wydadzą polecenie nagrodzenia w tym dniu wyróżniających się pracownic, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach gospodarki społecznej.

Wśród nagrodzonych powinny znaleźć się również przewodniczące Rad Kobiety, które wkładem pracy przyczyniły się do zabezpieczenia planów produkcyjnych.

Przy nagradzaniu należy kierować się następującymi wytycznymi:

- 1) Nagrodę należy traktować jako indywidualne wyróżnienie kobiet, przodujących w pracy zawodowej lub społecznej. W pierwszym rzędzie należy nagrodzić kobiety osiągające największą wydajność pracy, racjonalizatorki pracy, kobiety wyróżniające się pracą na kierowniczych stanowiskach (zwłaszcza nowowysunięte spośród robotnic), kobiety będące długoletnimi pracownicami w danym zakładzie pracy i wyróżniające się wzorową dyscypliną pracy.
- 2) Liczba nagrodzonych kobiet nie może przekraczać:
 - a) w zakładach zatrudniających do 100 kobiet — 2 kobiety,
 - b) w zakładach zatrudniających od 100 do 1000 — 2 kobiety, na pierwsze 100 kobiet zatrudnionych oraz na każdą następną rozpoczętą liczbę 100 kobiet — po 1 kobiecie,
 - c) w zakładach zatrudniających powyżej 1000 kobiet — 1% ogółu zatrudnionych kobiet.
- 3) Wysokość nagrody powinna mieścić się w granicach od 100 zł do 150 zł.
- 4) Nagrody przyznaje dyrekcja przedsiębiorstwa lub zakładu w porozumieniu z radą zakładową, podstawową organizacją partyjną zakładu pracy oraz Radą Kobiecą jako zarządem zakładowego koła Ligi Kobiet.

5) Nagroda powinna być wręczona na ogólnym zebraniu zakładu pracy w sposób uroczysty.

Niezależnie od nagrody pieniężnej należy większej ilości wyróżniających się kobiet wręczyć indywidualne pisemne podziękowanie i uznanie dyrekcji za wydatną pracę zawodową i społeczną.

6) Nagrody należy wypłacić:

- a) z Funduszu Zakładowego, z części przypadającej na nagrody indywidualne,
- b) w zakładach pracy, które nie są objęte działaniem ustawy o Funduszu Zakładowym — z funduszy, przeznaczonych na nagrody indywidualne dla pracowników, zgodnie z obowiązującymi w 1951 roku przepisami.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. Fr. Blinowski

56.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 25 stycznia 1951 roku

(znak SO4D-10-1)

**w sprawie ustalenia trwałych podstaw akcji letnich
wczasów dziecięcych.**

Akcja letnich wczasów dziecięcych, organizowana i finansowana przez zakłady pracy ze środków akcji socjalnej, rozwinęła się i objęła w 1945 r. około 20 tysięcy (dwadzieścia tysięcy) dzieci, w roku zaś 1950 — ok. 500.000 (pięćset tysięcy) dzieci. Działalność zakładów pracy, obserwowana w skali krajowej, wykazuje cechy dużej sprawności organizacyjnej i poważną dbałość w pracach przygotowawczych oraz należyte wyniki zdrowotne i ogólnowychowawcze mimo, iż istniały duże trudności w zakresie uzyskania i zorganizowania obiektów, wyposażenia, organizacji transportu i aprowizacji, a szczególnie w zakresie doboru kadr wychowawczych. Widoczna jest ścisła zależność dobrych wyników powyższej akcji od staranności referentów socjalnych oraz od zainteresowania kierownictwa zakładów pracy i rad zakładowych.

Ponieważ do należytego prowadzenia i rozwoju akcji letnich wczasów dla dzieci pracowników należy nadal przywiązywać wielką wagę, jako do działalności o istotnym znaczeniu wychowawczym oraz jako do ważkiego czynnika profilaktyki zdrowotnej, PKPG Departament Urządzeń Kulturalnych i Socjalnych ustala następujące zasady ustabilizowania w roku bież. i w latach następnych podstaw akcji letnich wczasów dziecięcych, która gdziekolwiek wykazuje jeszcze cechy doraźności.

1. Należy uzyskać oraz ulepszać i rozwijać stałą sieć obiektów.

W zakresie tym należy użytkować wskazówki zawarte w pismach Prezydium Rady Ministrów z dnia 15 stycznia 1951 r.:

- 1) Nr 0-1-144/51 w sprawie kwalifikowania obiektów wczasów dziecięcych,
 - 2) Nr 0-1-143/51 w sprawie sieci obiektów i zasad ich przydziału,
- stanowiących załączniki do nin. pisma okólnego.

2. Posiadane obiekty kolonijne oraz ich wyposażenie należy otoczyć staranną opieką zgodnie z pismem okólnym PKPG Dep. Urz. Kultural. i Socjalnych z dnia 31 lipca 1950 r. znak SO4D-10-48 w sprawie zabezpieczenia budynków i sprzętu, służących celom akcji wczasów letnich dla

dzieci i młodzieży. Pismo to załącza się w celu przypomnienia zawartych w nim zasad.

3. Należy położyć nacisk na staranny i w porę dokonany dobór personelu do każdorocznej akcji wczasów, przy czym za najważniejsze uważa się coroczne korzystanie z tej samej, a więc coraz bardziej doświadczonej kadry w składzie skorygowanym po odrzuceniu pracowników, którzy w poprzednich sezonach okazali się mało wartościowi.

Kadra wychowawcza powinna w maksymalnym stopniu rekrutować się spośród osób wyszkolonych specjalnie przez Ministerstwo Oświaty i jego agendy terenowe, przy czym zakłady pracy przy angażowaniu tych pracowników obowiązane są upewnić się o rzeczywistej przydatności poszczególnych kandydatów.

Przy doborze kadry gospodarczej należy bezwzględnie brać pod uwagę przygotowanie fachowe. W dalszym bowiem przebiegu akcji wczasów powinien być położony świadomy i silny nacisk na racjonalną (celową i oszczędną) gospodarkę ogólną oraz na unowocześnienie systemu żywienia, co wymaga dobrej znajomości zagadnienia ze strony kierowniczego personelu kuchennego.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Mgr E. Parszewska**

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

Zespół II
Nr 0-1-144-51

Załącznik nr 1 do Pisma
Okólnego z dn. 25.I.1951 r.
Znak: SO4D-10-1.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1951 r.

PREZYDIA WOJEWÓDZKICH RAD NARODOWYCH (WSZYSTKIE)

ORAZ PREZYDIA RAD NARODOWYCH M. ST. WARSZAWY I M. ŁÓDZI

Zagadnienie właściwej kwalifikacji obiektów wczasów dziecięcych oraz ich dostatecznego przygotowania do uruchomienia placówki — należy do najbardziej podstawowych zadań w organizacji akcji letniej.

Doświadczenia ubiegłych lat wskazują na wiele błędów i niedociągnięć w tym zakresie. Do najważniejszych z nich należą:

- niedocentowanie przez dotychczasowe Komisje Kwalifikacyjne ważności prac związanych z kwalifikowaniem obiektów,
- lekceważenie wymogów sanitarno - higienicznych i warunków bezpieczeństwa, jakim powinien odpowiadać obiekt wczasów dziecięcych,
- bagatelizowanie spraw adaptacyjnych, urządzeniowych i wyposażeniowych obiektu,
- brak sprawności organizacyjnej Komisji Kwalifikacyjnych.

Dla uniknięcia w 1951 r. powyższych błędów i niedomagań — Prezydium Powiatowych, Miejskich, Dzielnicowych Rad Narodowych powołują Powiatowe (Miejskie, Dzielnicowe) Komisje Kwalifikacyjne obiektów.

W skład Komisji winny wejść powołane przez Prezydium Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Rad Narodowych 4-osobowe zespoły, składające się z delegatów Wydziałów Gospodarki Komunalnej, Oświaty, Zdrowia (lekarza) i Powiatowych Rad Związków Zawodowych. Winny to być osoby posiadające duże doświadczenie w zakresie akcji wczasów dziecięcych i znające zagadnienie przydatności obiektów na wczasy dziecięce.

Do składu Komisji mogą być powoływane również osoby spoza wymienionych wyżej resortów, a znające zagadnienie obiektów.

Przewodniczącą Komisji Kwalifikacyjnej wyznacza Prezydium Powiatowej (Miejskiej, Dzielnicowej) Rady Narodowej.

O ile jedna Komisja będzie niewystarczająca, aby w przepisany terminie dokonać kwalifikacji wszystkich obiektów w ustalonym terminie — Prezydium Powiatowej (Miejskiej, Dzielnicowej) Rady Narodowej powoła dodatkowo Komisje Kwalifikacyjne, w takiej ilości, aby zadania określone w niniejszym piśmie zostały na czas wykonane, przydzielając jednocześnie poszczególnym zespołom odpowiednie rejon wczasów.

Powołanie Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Komisji Kwalifikacyjnych obiektów winno nastąpić w terminie do dnia 22.I.1951 r., a rozpoczęcie ich działalności — natychmiast po powołaniu.

Do zadań Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Komisji Kwalifikacyjnych należy:

1) Kwalifikacja wszystkich obiektów na terenie własnego powiatu, które zostaną włączone do sieci stałych obiektów, użytkowanych corocznie na wczasy dziecięce. Sporządzanie zasadniczego dokumentu kwalifikacyjnego obiektu w postaci „Karty placówki“.

2) Realne określenie górnej granicy miejsc do wykorzystania, w oparciu o wymogi zdrowotne, higieniczne, wychowawcze i pomieszczeniowe.

3) Ustalenie niezbędnych do uruchomienia placówki robót remontowo - adaptacyjnych, warunków pomieszczeniowych i wyposażeniowych obiektu.

4) Kontrola wykonania przez instytucje prac przygotowawczych do uruchomienia placówki.

Kwalifikacja obiektów na 1951 r. winna być zakończona do dnia 15.III.1951 r.

Po zakończeniu kwalifikacji obiektów — (po 15.III.) — Komisje Kwalifikacyjne dokonają na piśmie podsumowania wyników swej pracy, oceny stanu sieci i obiektów, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb w zakresie remontów, porządków terenowych na obiektach (wyrównanie terenów, budowa studzien, wywóz śmieci itp.), adaptacji obiektów i ich wyposażenia.

Na podstawie tych materiałów Przewodniczący Powiatowej Komisji Wczasów złoży szczegółowe sprawozdanie Prezydium Powiatowej (Miejskiej, Dzielnicowej) Rady Narodowej w terminie do 15.IV.51 r., która wyda w tych sprawach niezbędne decyzje i zarządzenia oraz udzieli ew. pomocy w rozwiązywaniu trudności.

Prace członków Komisji winny być traktowane jako zajęcia służbowe, za zwrotem kosztów podróży i diet, płatnych z funduszy społecznych Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Komisji Wczasów.

Prezydium Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Rad Narodowych zapewnią członkom Komisji Kwalifikacyjnych konieczne do operatywnego działania środki lokomocji.

Szczegóły działania Komisji Kwalifikacyjnych określają załączone wytyczne.

W zakończeniu Prezydium Rady Ministrów Zespół II prosi Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych oraz Prezydium Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi o przesłanie odpisów niniejszego pisma Prezidiom Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Rad Narodowych oraz o dołożenie wszelkich starań, by akcja przygotowawcza wczasów dla dzieci była przez Prezydium Rad Narodowych w ustalonych terminach jak najstaranniej przygotowana.

DYREKTOR GENERALNY

St. Tołwiński

W Y T Y C Z N E

dla Powiatowych (Miejskich, Dzielnicowych) Komisji Kwalifikacyjnych obiektów wczasów dziecięcych:

1) Kwalifikacji podlegają wszystkie obiekty na terenie powiatu, miasta stanowiącego powiat (dzielnicy), które zostały

zarejestrowane w wykonaniu zarządzenia Ministerstwa Oświaty z dnia 18.XII.1950 r. Nr Op. 3-6407/50.

2) Kwalifikacja obiektu może się odbyć wyłącznie drogą bezpośredniego jego oglądu przez zespół członków Komisji i wypełnienie na miejscu zasadniczego dokumentu w postaci „Karty placówki“.

3) „Kartę placówki“ należy wypełnić w 2 jednobrzmiących egzemplarzach i po wypełnieniu i podpisaniu przez członków natychmiast przekazać Powiatowej Komisji Wczasów.

4) Do „Karty placówki“ należy dołączyć jednocześnie dodatkowy protokół ustalający:

- a) jakie remonty winny być dokonane przed uruchomieniem placówki,
- b) jakie adaptacje wewnątrz i otoczenia winny być dokonane w okresie przygotowawczym,
- c) co należy wykonać dla zapewnienia dzieciom warunków bezpieczeństwa życia i zdrowia,
- 5) Do zadań Komisji należy również kontrola wykonania prac przygotowawczych zleconych protokołem dodatkowym do „Karty placówki“.

6) Zasadnicze warunki decydujące o przydatności obiektu i terenu na wczasy dziecięce wg instrukcji Ministerstwa Zdrowia z dnia 6.III.50 r. Nr M.Dz. III.5.1a/4/50:

- a) budynek powinien dawać gwarancję bezpieczeństwa od ognia (paleniska, kominy, stan strychu),
- b) w sypialni powinno przypadać 3 m² powierzchni na 1 dziecko,
- c) w jadalni powinien przypadać 1 m² powierzchni na 1 dziecko,
- d) budynek powinien posiadać oddzielne pomieszczenie na świetlicę, przeznaczoną na zajęcia w dni słotne,
- e) liczba muszli lub miednic w umywalniach winna wynosić przeciętnie 1 na 6 dzieci. Poza tym umywalnie powinny posiadać półki na przybory toaletowe lub wieszaki do suszenia ręczników,
- f) ustępy powinny znajdować się w odpowiedniej odległości od domów mieszkalnych (1 sedes-oczko na 10—20 dzieci) i być odpowiednio zabezpieczone,
- g) w budynku musi znajdować się oddzielne pomieszczenie na izolatkę, przewidującą ilość łóżek 1/25 dzieci. W wypadku koedukacyjnej kolonii — izolatki muszą być oddzielne,
- h) powinno być przewidziane — pomieszczenie do przechowywania rzeczy osobistych dzieci i walizek, szatnia z wieszakami,
- i) musi być zagwarantowane odpowiednie pomieszczenie na magazyn żywnościowy,
- j) warunkiem pozytywnego zakwalifikowania obiektu jest przeprowadzenie lekarskiej analizy wody do picia, stwierdzającej jej przydatność do użytku,
- k) odpowiednio umieszczone i zabezpieczone śmietniki,
- l) położenie obiektu winno zapewniać odpowiednie warunki środowiskowe i wychowawcze (np.: bliskość spółdzielni produkcyjnych PGR).

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

Zespół II

Nr 0-1-143/51

Załącznik nr 2 do Pisma Okólnego z dn. 25.I.1951 r.
Znak: SO4D-10-1.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1951 r.

PREZYDIA WOJEWÓDZKICH RAD NARODOWYCH (WSZYSTKIE)

ORAZ PREZYDIA RAD NARODOWYCH M. ST. WARSZAWY I M. ŁODZI

Sprawa racjonalnego i pełnego wykorzystania obiektów wczasów dziecięcych — w dotychczasowej praktyce nie była rozwiązywana w sposób należyty. Składały się na to następujące przyczyny i ich skutki:

1) Brak ustalonej i celowej sieci obiektów na szczeblu powiatu. Coroczne zmiany w typowaniu i wykorzystywaniu obiektów nie pozwalały na dokładne planowanie akcji. Zmiany te powodowały również ogromne marnotrawstwo środków finansowych i materialnych, przeznaczonych na remonty i adaptacje obiektów. Stan ten nie pozwalał również na celowe, systematyczne i stałe gromadzenie na miejscu niezbędnego sprzętu i wyposażenia, jego konserwację i zabezpieczenie.

2) Brak szczegółowych zarządzeń i instrukcji, które regulowałyby, kto i na jakich zasadach przydziela instytucjom obiekty zakwalifikowane do wykorzystania na placówki wczasów dziecięcych, na skutek czego istniało niepożądane i szkodliwe zjawisko poszukiwania obiektów na własną rękę, organizowania placówek w dowolnie wybranych obiektach, zamieszkania spowodowane faktem, że dwie instytucje wchodziły do jednego obiektu itp.

Celem usunięcia powyższych braków, błędów i niedomagań w 1951 r. — Prezydium Rady Ministrów, Zespół II prosi Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych oraz Prezydium Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi o ustalenie, co następuje:

I. Sieć stałych obiektów.

1. Realizacja akcji wczasów dziecięcych opiera się na sieci stałych obiektów.

2. Podstawową jednostką organizacyjną sieci stałych obiektów wczasów dziecięcych jest powiat. Przy opracowywaniu tej sieci należy wziąć pod uwagę możliwość ustalenia ośrodków wczasowych, tj. zespołu kilku obiektów, związanych bliskim sąsiedztwem i komunikacyjnie. Umożliwi to organizacyjnie sprawę zbiorowego zaopatrzenia, imprez masowych itp.

3. Do stałej sieci obiektów zalicza się:

- a) Domy Wczasów Dziecięcych (Turnusowe),
- b) obiekty przeznaczone specjalnie na wczasy letnie dla dzieci,
- c) obiekty, których przeznaczenie w ciągu roku szkolnego jest wprawdzie inne, ale które w okresie wakacyjnym mogą być stale i corocznie wykorzystywane na wczasy letnie (szkoły, Domy Dziecka, obiekty prywatne itp.),

4. Sieć stałych obiektów na terenie powiatu ustala Powiatowa Komisja Wczasów. Wykaz tych obiektów — przesyła do wiadomości Woj. Komisji Wczasów.

5. Włączenie obiektów do stałej sieci oznacza:

- a) że obiekt ten będzie corocznie wykorzystywany na wczasy letnie dla dzieci,
- b) że dany obiekt będzie otoczony specjalną troską przez Powiatową Komisję Wczasów i organizatorów w kierunku coraz lepszego przystosowania go do wykorzystania na wczasy dziecięce (remonty, adaptacje, urządzenia wewnętrzne i zewnętrzne),
- c) że obiekt ten będzie coraz pełniej wyposażony w stały sprzęt i urządzenia, gromadzone, przechowywane, zabezpieczone i konserwowane na miejscu lub, jeśli warunki lokalne nie pozwalają — w pobliskim sąsiedztwie (baza wyposażeniowa). Dotyczy to w pierwszym rzędzie: łóżek, sienników, materacy, kocy, prześcieradeł, sprzętu kuchennego, sportowego.

6. Ambicją powiatowych władz terenowych, wszystkich instytucji i organizacji oraz całego społeczeństwa winno być, aby dany powiat posiadał jak najliczniejszą i jak najlepiej przystosowaną i wyposażoną sieć stałych obiektów wczasów dziecięcych.

Systematyczne doskonalenie tej sieci, to równocześnie jedno z ważnych zadań na odcinku wychowania młodego pokolenia, troski o jego zdrowie oraz należyty wypoczynek po całorocznej pracy.

II. Ogólne zasady przydziału obiektów.

1. Powiatowe Komisje Wczasów na terenie całej Polski dokonają szczegółowego przeglądu i podsumowania wszystkich obiektów zakwalifikowanych na wczasy dziecięce, uporządkują ich dokumentację, tj. karty placówek, sporządzone w 2 jednobrzmiących egzemplarzach przez Komisje Kwalifikacyjne.
2. Na podstawie planu liczbowego akcji wczasów dziecięcych, ustalonego dla danego powiatu przez Wojewódzką Komisję Wczasów — Powiatowe Komisje Wczasów zdecydowały w terminie do 15.III.1951 r.:
 - a) które obiekty zostaną wykorzystane dla dzieci, pochodzących z własnego powiatu. Oba egzemplarze „Kart placówek“ tych obiektów pozostają w aktach Pow. Komisji Wczasów, jako dokumenty niezbędne przy decyzjach o przydziale obiektów instytucjom i organizacjom,
 - b) które obiekty zostaną oddane do dyspozycji Wojewódzkiej Komisji Wczasów. Oba egzemplarze „Kart placówek“ tych obiektów zostają natychmiast przesłane do Wojewódzkiej Komisji Wczasów, jako dokumenty niezbędne przy decyzjach o ich dalszym przydziale. Ostateczny termin odesłania tych „Kart placówek“ ustala się na 20.III.1951 r.
3. Na podstawie centralnego planu liczbowego akcji wczasów dziecięcych, ustalonego dla danego województwa — Wojewódzkie Komisje Wczasów zdecydowały i wykonują w terminie od 20.III. do 31.III.1951 r.:
 - a) które obiekty zostaną wykorzystane dla dzieci, pochodzących z różnych powiatów własnego województwa, dokonując jednocześnie przydziału tych obiektów instytucjom i organizacjom wg zasad podanych w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia,
 - b) które obiekty zostaną oddane do dyspozycji innych Wojewódzkiej Komisji Wczasów. W tym wypadku oba egzemplarze „Kart placówek“ zostają natychmiast przekazane zainteresowanemu innym Wojewódzkim Komisjom Wczasów, celem dokonania przez nie przydziałów instytucjom i organizacjom.
4. Przy oddawaniu obiektów do dyspozycji własnym lub innym Wojewódzkim Komisjom Wczasów obowiązuje zasada równego traktowania w tym względzie interesów dzieci, z własnego i innych terenów.

Za właściwe stosowanie tej zasady odpowiedzialni są osobiście przewodniczący Komisji Wczasów.
5. Każda instytucja lub organizacja pragnąca prowadzić placówkę wczasów dziecięcych winna uzyskać uprzednio przydział obiektu na ten cel. Przydział obiektu organizatorowi winien otwierać przed nim perspektywę i możliwości corocznego wykorzystania tegoż obiektu, stwarzając przez to przychylny okoliczności do inwestowania oraz pełniejszego wyposażenia i stałej troski o obiekt.
6. Wyłączne prawo przydzielania obiektów przysługuje właściwym Powiatowym i Wojewódzkim Komisjom Wczasów, przy czym o przydziale decyduje ta Komisja, na terenie której znajduje się instytucja lub organizacja prowadząca placówkę.
7. Powiatowa Komisja Wczasów przydziela obiekty znajdujące się na terenie własnego powiatu, a przeznaczone dla dzieci i młodzieży pochodzących wyłącznie z tegoż powiatu.
8. Wojewódzka Komisja Wczasów przydziela obiekty:
 - a) znajdujące się na terenie własnego województwa a przeznaczone dla dzieci i młodzieży pochodzących z różnych powiatów tegoż województwa,
 - b) znajdujące się na terenie innych województw (oddane do jej dyspozycji przez właściwe Wojewódzkie Komisje Wczasów) a przeznaczone dla dzieci i młodzieży pochodzącej z własnego województwa.

III. Zasady przydziału obiektów na terenie własnego powiatu.

1. Każda instytucja lub organizacja, która pragnie prowadzić placówkę na terenie własnego powiatu i dla dzieci pochodzących z tegoż powiatu — obowiązana jest złożyć swojej Powiatowej Komisji Wczasów wniosek o przydzielenie obiektu.
 2. Jeżeli wniosek o przydzielenie obiektu nie wskazuje na konkretny obiekt — winien zawierać następujące dane:
 - a) nazwę instytucji i jej siedzibę,
 - b) dla ilu dzieci przewiduje się zorganizowanie placówki, ich wiek i płeć,
 - c) termin trwania turnusu,
 - d) ewentualne życzenia organizatora.
 3. Jeżeli wniosek o przydzielenie obiektu wskazuje na konkretny obiekt (jego nazwę i adres) — winien zawierać następujące dane:
 - a) nazwę instytucji i jej siedzibę,
 - b) dla ilu dzieci przewiduje się zorganizowanie placówki, ich wiek i płeć,
 - c) termin trwania turnusu,
 - d) podanie dokładnej nazwy i adresu obiektu, o przydział którego ubiega się instytucja,
 - e) uzasadnienie, dlaczego dana instytucja ubiega się o konkretny obiekt, np. obiekt własny, nabyte prawa dzierżawne, poczynione w latach ubiegłych nakłady itp.

Ostateczny termin składania wniosków upływa z dniem 28.II.1951 r.
 4. Powiatowa Komisja Wczasów rozpatruje natychmiast nadesłane wnioski i wydaje instytucji na piśmie decyzję o przydziale, najpóźniej do dnia 10.IV.1951 r.
 5. Decyzja pozytywna ustala jednocześnie warunki zasadnicze, jakie instytucja winna wykonać w zakresie niezbędnych remontów (w granicach możliwości finansowych), adaptacji oraz wyposażenia obiektu, a także określa ostateczny termin ukończenia tych prac.

Odpis decyzji otrzymuje do wiadomości Powiatowa Komisja Kwalifikacyjna, do której obowiązków należy sprawdzenie czy dana instytucja faktycznie wykonała w określonym terminie warunki związane z decyzją o przydzielenie obiektu. Niewykonanie przez zainteresowaną instytucję prac przygotowawczych, określonych przy decyzji o przydzielenie obiektu, jest równoznaczne z zakazem uruchomienia punktu. Jednocześnie z pozytywną decyzją otrzymuje zainteresowana instytucja 1 egzemplarz „Karty placówki“ danego obiektu. Dokument ten znajduje się na placówce w czasie trwania turnusu. Po likwidacji placówki zostaje oddany Powiatowej Komisji Wczasów.
 6. Decyzja odmowna winna być umotywowana.
 7. Organem odwoławczym w sprawach przydziału obiektów przez Powiatowe Komisje Wczasów — są Wojewódzkie Komisje Wczasów.

IV. Zasady przydziału obiektów na terenach innych powiatów i województw.

1. Każda instytucja lub organizacja, która pragnie prowadzić placówkę na terenie innego powiatu we własnym województwie lub na terenie innego województwa — obowiązana jest złożyć w swojej Wojewódzkiej Komisji Wczasów wniosek o przydzielenie obiektu. Wniosek taki może być złożony tylko za pośrednictwem własnej powiatowej Komisji Wczasów, która przesyła go natychmiast Wojewódzkiej Komisji, załączając własną opinię w sprawie przydziału.
2. Jeżeli wniosek o przydzielenie obiektu nie wskazuje na konkretny obiekt — winien zawierać następujące dane:
 - a) nazwę instytucji i jej siedzibę,
 - b) dla ilu dzieci przewiduje się zorganizowanie placówki, ich wiek i płeć,
 - c) termin turnusu,

d) życzenia organizatora odnośnie powiatu lub województwa, na którym pragnąłby uzyskać przydział obiektu.

3. Jeżeli wniosek o przydzielenie obiektu wskazuje na konkretny obiekt — winien zawierać następujące dane:

- a) nazwę instytucji i jej siedzibę,
- b) dla ilu dzieci przewiduje się zorganizowanie placówki, ich wiek i płeć,
- c) termin turnusu,
- d) podanie dokładnej nazwy i adresu obiektu, o przydział którego ubiega się zainteresowana instytucja,
- e) uzasadnienie, dlaczego dana instytucja ubiega się o konkretny obiekt, np. posiadany tytuł własności, nabyte prawa dzierżawne, poczynione w latach ubiegłych nakłady majątkowe, adaptacje itp.

4. Ostateczny termin składania tego rodzaju wniosków upływa z dniem 28.II.1951 r.

5. Wojewódzka Komisja Wczasów rozpatruje natychmiast nadesłane wnioski i wydaje instytucji decyzję o przydziale najpóźniej do dnia 10.IV.1951 r.

6. Decyzja pozytywna ustala jednocześnie warunki zasadnicze, jakie instytucja winna wykonać w zakresie remontów, adaptacji oraz wyposażenia obiektów, a także określa ostateczny termin zakończenia tych prac, który nie może być krótszy niż 2 tygodnie przed uruchomieniem placówki.

Odpis decyzji otrzymują do wiadomości Wojewódzkie i Powiatowe Komisje Wczasów, na których terenie znajduje się przydzielony obiekt.

Komisje Kwalifikacyjne sprawdzają również gotowość obiektu do uruchomienia punktu tzn. czy polecane prace przygotowawcze zostały całkowicie wykonane w wyznaczonym terminie. Niewykonanie tych prac jest równoznaczne z zakazem uruchomienia punktu.

Do decyzji pozytywnej dołączony jest równocześnie 1 egzemplarz „Kraty placówki“ danego obiektu, który pozostaje na placówce przez cały czas trwania turnusu. Po likwidacji placówki „Karta placówki“ winna być zwrócona przez organizatora tej Wojewódzkiej Komisji Wczasów, która przydziela obiekt.

7. Decyzja odmowna winna być umotywowana.

8. Organem odwoławczym w sprawach przydziału obiektów przez Wojewódzką Komisję Wczasów są Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych.

DYREKTOR GENERALNY

St. Tołwiński

Załącznik nr 3 do Pisma
Okólnego z dnia 25.I.51 r.
Znak SO4D-10-1.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 31 lipca 1950 roku.

(Znak SO4D-10-48)

**w sprawie zabezpieczenia budynków i sprzętu
służących celom akcji wczasów letnich dla dzieci i młodzieży.**

W związku ze zbliżającym się zakończeniem akcji wczasów letnich dla dzieci i młodzieży — Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi o wydanie jednostkom podległym zarządzeń zabezpieczenia budynków i sprzętu służących celom wyżej wymienionej akcji.

W szczególności należy:

1) zabezpieczyć w należyty sposób i przechować sprzęt zakupiony z kwot na nakłady majątkowe, tak aby nie uległ on zniszczeniu przez okres zimowy bądź też, aby mógł być w tym okresie właściwie wykorzystany w innych placówkach tego samego zakładu pracy;

2) zapewnić sobie użytkowanie na lata następne tych budynków, w których koszt przeprowadzonych remontów lub adaptacji przekroczył ramy „bieżącego remontu“.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego uważa za wskazane, aby zakłady pracy sporządziły zbiorcze wykazy inwentarzowe posiadanego sprzętu z uwzględnieniem kwot wydatkowanych na te cele i podaniem miejsca przechowania oraz wykazy budynków wynajętych czy wdzierżawionych z podaniem kwot wydatkowanych na ich remont jak i okresu najmu (dzierżawy). Wykazy takie zakład pracy powinien przechować, aby móc je w każdej chwili wykorzystać.

Ze względu na ciągłość akcji letnich wczasów dziecięcych przywiązuje się wielkie znaczenie do powiększania ilości sprzętu kolonijnego i stałego ulepszania pomieszczeń kolonijnych, aby w każdym następnym roku można było rozporządzać całym dorobkiem lat poprzednich.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi o nadesłanie odpisów wydanych przez Ministerstwa i inne instytucje centralne zarządzeń oraz sprawozdań z ich wykonania — do PKPG w terminie do dnia 15 września 1950 roku.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Marian Okulewicz**

57.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 27 stycznia 1951 roku

(Znak SO4D-07-2)

w sprawie regulowania należności za pobyt dzieci pracowników w domach wczasów dziecięcych (domach turnusowych).

Stwierdzono ostatnio w szeregu przypadków, że dzieci pracowników przebywają w domach wczasów dziecięcych (domach turnusowych) nie prowadzonych przez zakłady pracy, bez uprzedniego porozumienia z zakładami pracy, przy czym kosztami pobytu obciąża się zakłady pracy.

Stan taki jest niezgodny z zasadami prawidłowej organizacji akcji socjalnej i wprowadza zakłócenia w gospodarce finansowej zakładów pracy.

W celu uregulowania tych spraw Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego — Departament Urządzeń Kulturalnych i Socjalnych ustala, co następuje:

1. Fundusze przewidziane w budżetach zakładów pracy w poz. „domy turnusowe“ przeznaczone są w zasadzie na opłacanie pobytu dzieci w domach wczasów dziecięcych zakładów pracy.

2. Korzystanie z innych domów wczasów dziecięcych (nie prowadzonych przez zakłady pracy) może nastąpić jedynie przy zachowaniu następujących warunków:

- a) gdy brak miejsca w domach wczasów prowadzonych przez zakłady pracy — a dobro dziecka wymaga skierowania na pobyt w takim domu,
- b) gdy czas trwania turnusu i wysokość stawki dziennej (koszt osobodnia) zgodne są z obowiązującymi zarządzeniami PKPG,
- c) gdy zakład pracy rozporządza w ramach zakładowego budżetu odpowiednimi środkami finansowymi,
- d) gdy wyjazd dziecka został **uprzednio** uzgodniony z referatem socjalnym właściwego zakładu pracy.

3. Nie jest dozwolone pokrywanie rachunków za korzystanie z domów wczasów dziecięcych w przypadkach nieuwzględnienia warunków wymienionych w p. 2.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Mgr E. Parszewska**

58.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT URZĄDZEŃ KULTURALNYCH
I SOCJALNYCH**

z dnia 30 stycznia 1951 r.
(znak SO5B-07-32)

w sprawie zaprzestania rozdawnictwa paczek w stacjach opieki nad matką i dzieckiem.

Powołane w r. 1945 stacje opieki nad matką i dzieckiem miały za zadanie otoczenie opieką lekarską pracującej kobiety ciężarnej oraz objęcie akcją profilaktyczną jej dzieci w wieku do 3 lat.

Zadania te nie zostały w terenie dobrze pojęte, a istota działalności większości stacji została wykrzywiona i przekształcona w działalność dodatkową do akcji rozdawnictwa paczek.

Akcja rozdawnictwa paczek z kolei miała tendencje stałego rozwijania się i wymagała na przestrzeni 1945 — 1950 r. szeregu wyjaśnień Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, zmierzających do coraz wyraźniejszego ograniczania tej akcji.

Obecnie wobec przekazania prowadzenia stacji opieki nad matką i dzieckiem Zakładowi Lecznictwa Pracowniczego, a więc pośrednio Ministerstwu Zdrowia zaszły warunki, które:

1) przywrócić stacjom ich właściwy charakter, tzn. prowadzenie planowej opieki profilaktyczno - leczniczej nad pracującą kobietą ciężarną i jej dzieckiem w wieku do 3 lat,

2) pozwolić na likwidację akcji rozdawnictwa paczek, która nosiła niewłaściwą cechę charytatywności.

W związku z powyższym Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zarządza zaprzestanie wydawania paczek z dniem 1 lutego 1951 r. przez stacje opieki nad matką i dzieckiem, a w tych przypadkach, kiedy rozdawnictwo paczek prowadziły referaty socjalne przy zakładach pracy — również przez te referaty.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Mgr E. Parszewska**

59.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT TECHNIKI**

z dnia 8 lutego 1951 roku
(Znak TE4A-01-19)

w sprawie urzędowego nadzoru i dozoru urządzeń technicznych.

Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zawiadamia, że wszelkie sprawy związane z urzędowym nadzorem i dozorem nad urządzeniami technicznymi (kotłami, dźwigami, zbiornikami pod ciśnieniem itp.) załatwiane dotychczas przez Departament Techniki PKPG, od dnia 1 lutego 1951 r. są załatwiane przez Urząd Dozoru Technicznego, uchwalony dekretem z dnia 26 października 1950 r. o Urzędzie Dozoru Technicznego (Dz. U.R.P. nr 49 poz. 440).

W związku z powyższym korespondencję dotyczącą nadzoru i dozoru urządzeń technicznych należy kierować pod adresem: Urząd Dozoru Technicznego, Warszawa, ul. Krucza 36, pokój 312 (gmach Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego).

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Inż. Ignacy Bursztyn**

**OBWIESZCZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

z dnia 2 lutego 1951 roku
(znak ZA1D-46-1)

o sprostowaniu błędu w zarządzeniu w sprawie wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy i korektorów, wykonywane przy opracowaniu wydawnictw informacyjno - gospodarczych.

W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy i korektorów, wykonywane przy opracowaniu wydawnictw informacyjno-gospodarczych na zlecenie przedsiębiorstw wydawniczych (Biuletyn PKPG nr 13, poz. 155) prostuje się następujący błąd:

W punkcie 3) „Wynagrodzenie za prace autorskie poz. 3.1. podane w tabeli pierwszej cyfry stawek odnoszą się:

— z rubryki dolnej do poziomu I,

— z rubryki górnej do poziomu II,

czyli tabela powyższa powinna mieć brzmienie:

Poziom	Autor	Tłumacz
I	1,50 zł	0,50 zł
II	2,50 zł	0,75 zł

Stawki powyższe wyrażone są w jednostkach pieniężnych, jakie obowiązywały przed wejściem w życie ustawy z dnia 28.10.1950 r. o zmianie systemu pieniężnego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO **w z. E. Szyr**

SPROSTOWANIE

W okólniku Przewodniczącego PKPG z dnia 17.I.1951 r. w sprawie wydawania decyzji o umorzeniu nieściągalnych wierzytelności przedsiębiorstw państwowych (Biuletyn PKPG nr 2, poz. 18) prostuje się następujące błędy:

1) w tytule zamieszczonym na stronie tytułowej zamiast „nieosiągalnych“ powinno być „nieściągalnych“,

2) w ust. 5 zdanie ostatnie zamiast wyrazów „przepisu ust. 1“ powinny być wyrazy „przepisów ust. 1 do 4“.

W zarządzeniu Przewodniczącego PKPG z dnia 12.I.1951 r. w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji drewna na 1951 r. (Biuletyn PKPG nr 3, poz. 26) prostuje się błąd w § 20 ust. 1, a mianowicie zamiast wyrazu „obciążenia“ powinien być wyraz „odciążenia“.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-15809.

Cena numeru 1 zł 80 gr.